

-34.-

H . H E I N D S L I S

R O Z U K R U S T I E S U

F I L O Z O F I J A S

P A P I L D K U F S S

H. H E I N D E L I S

ROŽUKRUSTIEŠU FILOZOFIJAS PAPILDKURSS

1. vēstule

Domu radošais spēks

Jautājumi:

1. Kā cilvēks ieguva savas domāšanas spējas?
2. Kādas labvēlīgas sekas ir radošā spēka saglabāšanai un kādēļ tas jādara?
3. Aprakstiet domāšanas tehnisko procesu.
4. Kā bailes un dusmas ietekmē fizisko ķermenī?
5. Kā bailes un dusmas ietekmē sajūtu ķermenī?
6. Kā rodas zemazinātās atmiņas ieraksti?
7. Kādā veidā optimistiskas domas, labvēlības un kalpojuma domas ietekmē mūsu vidi?

Lemūrišķās epohas laikā, kad "Ego" ieguva savus nešējus, tam nebija nedz smadzeņu, nedz gāmura. Lai kompensētu šo trūkumu, vienu daļu radošā spēka, kas līdz šim kalpoja vairošanās vajadzībām, vērsa augšup, lai izveidotu šos orgānus, kas cilvēkam sniegtu iespēju domāt un izteikt savas domas citiem.

No tā iariet, ka domas ir radošas, jo tās ieguva ar radošo spēku galīdzību. Tas nozīmē, ka arī izrunātajam vārdam ir spēks darboties radoši, jo arī tas veidojas no radošā spēka. Logiski secinām: ja radošo spēku saglabā, tad mūsu rīcībā būs lielāks spēka daudzums domāšanas procesam un mūsu domāšanas spējas tātad attiecīgi pastiprināsies nekā tādā gadījumā, ja cilvēks šo spēku izķiež. Sekuālo spēku vajadzētu izlietot celtnieciski - garāgā vai fiziskā darbā, vai izlietot tautas labā, sniedzot cilvēkiem inkarnēšanās iespējas. Ja šo spēku vienkārši apslāpē, tas var izsaukt nervu slimības, izjūtu un domu traucējumus.

Domāšana ir ļoti komplīcēts process, kas nenodarbina tikai fiziskās smadzenes, bet arī ēteriskās smadzenes, sajūtu ķermenī un domu (bet prāta ķermenī (intelektu)). Šis process norit tādā veidā: kā Ego mēs darbojamies abstrakto domu novada smalkajā substancē. Tātad, savas auras perifērijā, mēs sapņam ārpasaules iespaidus, kurus uztver mūsu īenēju ī jutekļi. Šie iespaidi, projicēti caur intelektu, topo par domu veidolu, tātad pieņem konkrētu veidu, pievelkot ap sevi intelekta vielu no konkrēto domu novada. Šis domu veidols pārastī ietērpjus sajūtu vielā, kā tas pievelk ap sevi no sajūtu ķermēga, un tā tas kā kādz klūst dzīvāks. Tagad šis domu veidols ir spējīgs iedarboties uz ēteriskajām smadzenēm un virzīt dzīvības spēku caur piemērotiem smadzeņu centriem un nerviem uz gribai padotajiem fiziskā ķermēga muskuliem, kas veic vajadzīgo darbību. [Tādēļ doma ir visu mūsu rīcību sākums.]

Domas patērē ķermēga audus. Zinātnei ir skaidrs, ka negatīvas, postošas domas, kā bailes, dusmas, negatīves kaislības sagrāju ķermēga pretestību, padarot to pieejamu slimībām.

Baiļu pilnas un bēdīgas domas iedarbojas postoši uz sajūtu ķermenī un kavē dvēseles attīstību. Bēdas sajūtu ķermenī, kura plūsmas normālā stāvoklī kustas vienmērīgās līknēs, pārvērš stingā mēsā, kas vietā

apklāta ar maziem virpulojošiem punktiem. Launākajā gadījumā sajūtu kermenī var veidot tikai šie virpuliši. Šāds stāvoklis neļauj cilvēkam izklūt no vīga bēdām un raizēm un ir līdzīgs ūdenim, kas sasalst. Tāpēc ir loti svarīgi būt optimistiski noskapotam, lai nenonāktu šādā nozēlojamā stāvoklī, no kura grūti glābt, kā šeit, tā arī vīpā saulē.

Zem apzinātajai atmīnai ir liela loma cilvēka attīstībā. Ēters gaisā, ko mēs ieelpojam, nes sev līdzi pilnīgu un sīku mūsu apkārtnes attēlojumu. Plausas nogādā asinim arī mūsu klusākās domas un sajūtas. Asinis ir viens no dzīvības kermēpa augstakajiem produktiem. Ainas, ko sevī ietver asinis, iespiežas dzīvības kermēpa negatīvajos atomos, lai tās būtu par likteņa skirētiesnesēm pēc cilvēka nāves. Tā, plemēram, domu veidols pēc pabeigta vai nepabeigta darba (plēm., ja cilvēka energija ir izsmelta veltīgā cīpā sasniegta savu mērķi) tiecas atpakaļ pie savā radītāja un nes sev līdzi savā celojuma neizdzēšamu aprakstu. Šī domu veidola veiksme vai neveiksme iegravējas tās radītāja dzīvības kermēpa atstarojošā ētera negatīvajos atomos. Sie negatīvie atomi veido daļu no domātāja dzīves un darbu kopskata. Ar šīm ainām cilvēkam jāsastopas pēc nāves.

Mūsu kermenis ir mūsu garastāvokļa izpausmes līdzeklis. Labas, gaišas domas labvēlīgi ieteikmē mūsu kermenī, atnes mums veselību un labklājību. Ar mīlestības un labestības domām mēs atmodinām savas līdzcilvēkos tādas pašas iepašības, un mums tuvosies laudis, kam ir tāds pats domūšanas veids. Šo smalko un vareno domu sapētuvā var i z l i e t o t a rī d s i e d i n ē š a n a s n o l ī k ā . Vienīgi abstraktās domas ir tās, kas padara cilvēku spējīgu paceltību pāri materiālajai pasaulei un nākt saskarē ar DIEVU.

2. v ē s t u l e

C e n s o r a s t t i s t i b a s d a r b s

Jautājumi:

1. Nosauciet cilvēka gara - Ego - nesējus.
2. Kā iegūstam pozitīvu garīgo energiju?
3. Aprakstiet lūgšanu. Kā iespējams ar lūgšanu attīstīt smalkākos nesējus?
4. Salīdziniet domu koncentrāciju ar lūgšanu.
5. Kas censonim noteikti savā attīstībā jāsasniedz?
6. Kādi vingrinājumi attīsta intelektu?
7. Kādā veidā mēs varam nolīdzināt savus parādus Universam?

Sevišķas dotības un spējas, kas ir dažiem cilvēkiem, nav dabas dāvana, bet iegūtas ar darbu un pūlipiem. Mēs visi spējam iegūt patiesību par dvēseles svētceļojumu caur materiālo eksistenci un par šī ceļojuma mēri. Tāpat mēs varam arī uzzināt metodi, kā sasniegt šīs spējas. Šī metode mums palīdz līdz ar spējām iegūt arī patiesas zināšanas un attīstīt sevī dievišķu varu.

Cilvēka garem (Ego) ir dažādi instrumenti: fiziskais ķermenis, dzīvības ķermenis, sajūtu ķermenis un intelekts. Šie ir viena darte rīki, un to īpašības un stāvoklis nosaka, cik labi vai arī cik vāji Ego var izpildīt savu uzdevumu - krāt katrā savā mūžā pieredzes. Šo nesēju pirmveidolus rada no jauna pirms katras zemes dzīves. Šo nesēju stāvoklis un īpašības atbilst mūsu zināšanām, ko esam ieguvuši agrākajās pieredzēs, radot pirmveidolus, kā arī tām pieredzēm, ko esam sakrājuši iepriekšējās zemes dzīvēs. Atkarīgi no tā - nesēji var būt labi, vāji vai vidēji. Ja mēs rīkojāmies ar šiem brīnumainajiem darba rīkiem, lietojot tie klūst aizvien labāki un iedarbīgāki.

Laiks, kas vajadzīgs, lai iegūtu pozitīvu garīgo energiju, visiem cilvēkiem nav vienāds. To nosaka attīstības stāvoklis un uzcītība. Cilvēkam jāstrādā pie savu nesēju uzlabošanas un pilnveidošanas. To var veikt, kalpojot cilvēcei. Darbs pie dažādiem ķermējiem notiek vienlaicīgi. Nevar ietekmēt vienu, neietekmējot arī citus, kaut gan galvenais darbs vienā mūžā varētu atsaukties arī tikai uz vienu no tiem.

Ķermēja pilnveidošanas darba nolūks ir savienošanās ar augstāko Es - Ego. Higiēnas un diētas rūpīga ievērošana galvenokārt nāk par labu fiziskajam ķermenim, kaut arī ietekmē dzīvības un sajūtu ķermenī. Ja fizisko ķermenī veido no tīrāka un labūka materiāla, tā partikulas ietērpjas attiecīgi tīrākā planteāriisks ēterā un sajūtu vielā. Ja veltī uzmanību tikai uzturam, dzīvības un sajūtu ķermenī paliek gandrīz tikpat netiri kā iepriekš. Tomēt cilvēkam šajā gadījumā nāzliet vieglāk saskarties ar labo nekā tad, ja viņš izlietotu nelabvēlīgu barību.

Ezotēriskā attīstība iesākas tikai tad, kad ir iesācies darbs pie dzīvības ķermēja. Dzīvības ķermēja veidošanas darba pamatā ir atkārtojuma princips. Loti svarīgi ir izprast garīgās vērtības. Lai tīras un cēlas domas iedarbotos uz mūsu dzīvības ķermenī atkārtoti, loti liela nozīme kā šo domu iedzīvinātājai ir lūgšanai. Ja mēs pareizi lūdzam, mēs pacelamies pie DīVA un tīram savu dzīvības ķermenī.

Koncentrācija ir neatsverama, lai abus augstākos ēterus palēnām pilnīgi atraisītu no abiem zemākajiem ēteriem. Abi augstākie ēteri veido dvēseles ķermenī. Šī atraisīšanās ir nepieciešama, lai censonis apzināti varētu darboties augstākajās pasaulei. Ja lūgšana izriet no skaidras, nesavīgas ziedošanās augstākajiem ideāliem, tā paceļas augstāk par

auksto domu koncentrāciju.

Cesonim sistematiski jāpārvār visi sajūtu kermepa mēģinājumi iegūt kundzību par pārējiem kermepiem. Ar cēlām jūtām jāapkaro savīgā milsteiba, kas cēsas iegūt oīta kermenī. Jāpārvār tieksme pēc bagātības, varas un slavas ķauri personisku interešu dēļ. Nesavalīgu jūtu izvirdums var saindēt visu kermepa sistēmu.

Rozūkrustiešu garīgās attīstības pamatā ir pienākums kalpot cilvēcei. Tas ir arī drošākais, īsākais un priečīgākais ceļš pie DIEVA. Līdz ar to mēs nonākam pie apzinātā priekšstata par **v i s a d z i v ē v i e n i b u .**

Intelekts ir viens no svarīgākajiem gara instrumentiem. Bet tagadējā cilvēka attīstības pakāpē to ir grūti pārvaldīt. Ir nepieciešamas dzīlas, izpratnes pilnas kosmiskās evolūcijas plāna studijas, lai intelektu attīstītu, lai to virzītu uz abstrakto domāšanu – uz domām, kas brīvas no pašlabuma un sautības un dod cilvēkam iespēju pacelties pāri par konkrētās eksistences parastību un ikdienu.

Sādi vingrinājumi kā koncentrācija, meditācija, novērošana, atšķiršana, kontemplācija un visaugstākā – pielūgsme spēj pakļaut intelektu gara vadībai. Pielūgsme vieno cilvēku ar visas esamības Avotu. Līdz ar to cilvēks sasniedzis augstāko mērķi, ko cilvēks vispēr var sasniegt līdz lielās manifestācijas dienas beigām, kad notiks lielā un paliekosā savienošanās ar DIEVU!

Mēs sapemēm no Universa t i k a i t i k d a u d z , cik mēs paši esam Universam devuši. Tagad mēs esam tikai parādnieki. Bet savus parādus Universam mēs varam nokārtot, pilnveidojot savus nesējus un kalpojot cilvēcei. Tā mēs topam cienīgi aizsniegt augstākos garīgos stāvokļus.

3. vēstule

Kristus sūtība un grēku

piedošana

Jautājumi:

1. Kāds ir evolūcijas nolūks?
2. Kā radās rases un kāds posts varētu piemeklēt cilvēci, pārāk ilgstoši paliekot pie iedalījuma rasēs?
3. Kādēļ radās nepieciešamība KRISTU? nākt zemes lejās?
4. Ko nozīmē Jēzus "skaidrojošās asinis" un kādā veidā tās skaidro cilvēci?
5. Kādēļ KRISTUS ir pasaules PESTĪTĀJS?
6. No kurienes rodas "iekšējais dzinulis" mūsu garīgajiem centieniem?
7. Kādā veidā var notikt grēku piedošana un kā KRISTUS darbojas šajā norisē?
8. Vai nuans ir kāds pienākums pret KRISTU un kādēļ?

Kad Zeme vēl bija Saules daļa, eksistēja kopējs grupu gars – visu radošo hierarhiju kopība, kas valdīja pēr visu cilvēci. Tot bija jāpanāk, lai katrā ķermenī iemājotu individuāls gars.

Jehova (mūsu Saules sistēmas arhitekta DIEVA trečais aspekts – Svētais Gars) kopā ar eņģeljiem un virsēnģeljiem sadalīja cilvēci rasēs un rases – grupās. Katrā rase bija pakļauta savas rases gara un katrā grupa savas cilts gara vadībai. Jehova deva ari katram individuālajam garam eņģeli, kas veica sargātāju lomu, līdz individuālais gars kļuva pietiekami spēcīgs un atbrīvojās no ārējās vides ietekmēm.

Jehovas palīgi virsēnģeli (Saules gari) pārnese garīgos impulsus no Saules uz Zemes cilvēci ar jehovisko jeb rasu religiju palīdzību. Visas rasu reliģijas bija likumu religijas. Nepeklausot šiem likumiem, radās grēks.

Ikvienas rasu religijas pamatā ir atšķirtības princips, kas izpaužas sevis apstiprinājumā uz oitu nāciju rēzina. Ja šī atšķirtība klūst ekstrēma, nenovēršami rodas postoša iedarbība, kas kavē cilvēces attīstību. Tādēļ Jehovas religijām bija jāatkāpjas KRISTUS vienojošās religijas priekšā.

Tas ir iemesls KRISTUS atnākšanas nepieciešamībai. KRISTUS blīvākais ķermenis bije dzīvības ķermenis, bet, lai parādītos kā cilvēks starp cilvēkiem, viņam vajadzēja iegūt blīvo fizisko ķermenī. Kristīšanas brīdī Jēzus brīvprātīgi atdeva [KRISTU – Saules Garam] savu zemes nēsēju. Šim uzdevumam ari vispiemērotākais bije Jēzus skaidrais fiziskais ķermenis. Rasu reliģijas, kas ietekmē cilvēkus no ārienes, var pārvarēt tikai no iekšienes.

Vārdi "Jēzus skaidrojošās asinis" nozīmē tās asinis, kas lija Golgotā un nesa sevi LIELĀ SAULĒS GARĀ KRISTU, kas tādā veidā spēja ienirt zemē un no tā acumirkla klūt par tās valdoni.

VIŅŠ ienire ar savu sajūtu ķermenī visā planētā un tādā veidā tīrīja to no visām nevēlamām ietekmēm, kas bije radušās rasu garu vadībā. Pakļauti Jehovas likumam, visi grēkoja, jo cilvēks vēl nebija sasniedzis to attīstības pakāpi, ka mīlestības dēļ varētu darīt labu. Iekāres daba bija vēl ļoti stipra, lai cilvēks to spētu pārvarēt.

Attīstība būtu ļoti aizkavējusies un daudzi individuālie gari

būtu zuduši mūsu dzīvības vilnim, ja viņi nebūtu sapēmuši palīdzību.

KRISTUS uzpēmās pasaules grēkus (nevis individuālos grēkus) caur Jēzus skaidrojošajām asinīm, kas VIŅAM deva pieejumu zemei un tās cilvēcoi. VIŅŠ skaidroja zemes sajūtu kermenī, un tāpēc mums tagad ir iespējams sapņt tirāku sajūtu vielu mūsu sajūtu kermepu darināšanai.

KRISTUS tādēļ vārda pilnā nozīmē ir pasaules Pestītājs, kā to apgalvo kristīgā baznīca.

KRISTUS, mūsu planetāriskā Gara, ēteriskās plūsmas izstaro bez apstājas no zemes centra uz zemes virsmu, kur tās ienirst cilvēku ķermenis un atmodina "iekšējo dzīpu" uz augstākiem centieniem. Šī "iekšējā dzīpa" tagad ir galvenais stimuls, kas mudina cilvēkus iet uz priekšu, veicinot viņu attīstību.

Grēku piedošana ar KRISTUS starpniecību, kā to māca ortodoksālā kristīgā religija, ir patiess fakts. To var panākt ar nožēlu un pārkāpumu labošanu, kas atbrīvo dīgla atomu sirdī no pārkāpumu ierakstiem. Ja dīgla atoms tādā kārtā ir tīrīts, jauno rīcību ieraksti no tā pazūd un tas vairs neeksistē pēc nāves kā ciešanu sagādātājs Sajūtu pasaules šķīstīšanas ugunis.

Ja mums nav iespējams vairs darīt labu tam cilvēkam, kam esam ļaunu nodarijuši, tad labais mums jādara citiem cilvēkiem.

Par grēku piedošanas iespēju mums jāpateicas gālvenokārt KRISTUS labvēlīgajai iesteknai uz cilvēci, kas izpaužas cilvēku iekšējā dzīpā uz labo.

Tajā augšupejā liels atvieglojums ir fakts, ka varam tagad sapņt tirāku sajūtu vielu savu sajūtu kermepu darināšanai.

Palīdzība, ko KRISTUS mums ik dienas sniedz ar iekšējo garīgo dzīpu, dod mums iespēju cēlināt mūsu raksturu un dzēst mūsu grēkus. Tajā ziņā KRISTUS ir mūsu personīgais Pestītājs, kaut gan VIŅŠ personīgi neatņem mūsu individuālos grēkus.

Stindzinoši lēnās Zemes vibrācijas, kas Saules garam KRISTUM jāpanes kā planetāriskajam garam, sagādā VIŅAM bezgalīgas mokas. Bet VIŅŠ tās ir uzgēmies, lai palīdzētu mums. Tādēļ "vietnieciskais upuris" ir patiess fakts, kaut gan tā "modus operandi" atšķiras no baznīcas mācībām.

To palīdzību, ko mēs sagēram no KRISTUS, nevajadzētu uzlūkot kā dāvanu, bet kā ko smisku aizpēmu, kas reiz jāatlīdzina, un tas var notikt tikai, kalpojot cilvēcei, kā arī tiem dzīvības vilpiem, kas ir aiz mūsējā, — tagadējiem dzīvniekiem, stādiem un minērālvēstīj.

Jehovas valdišanas laikā īniciācija (iesvaidīšana) bija pieejama tikai dažiem izraudzītajiem. Viņu nesējus speciāli tam nolūkam sagatavoja. KRISTUS sātība bija ne tik vien glābt pazudušos, bet arī pagarināt iniciāciju pieejamu visiem.

4. vēstule

Pareizā diēta

Jautājumi:

1. Kādēļ vēlams ilgs mūžs cilvēkam, kas tiecas pēc augstākas dzīves?
2. Kādā veidā tiek aizsprostoti kermēpa audi un kas no tā izriet?
3. Kādam jābūt izotēriskā skolnieka uzturam?
4. Kāda substance ir vajadzīga smadzenēm, lai dotu iespēju individuālajam garam ar panākumiem veikt savu intelektuālo darbību un kādās vielas var atrast šo substanci?
5. Kādēļ īslaicīga badošanās (tomēr nedaudz lietojot nevārītus auglus un ogas, izņemot brūklenes) ir dziedinoša?
6. Kādas sekas ir pārmērīgai ēšanai?

Grupu gari, ietekmēdami celvēka ķēdo, presīja katram cilvēkan citu uzturu. No ezotēriskā redzes viedokla ir loti vēlams dzīvot pēc iespējas ilgāku mūžu ikviens olīva kermenī, it sevišķi tad, kad cilvēks ir sācis apgarotu dzīvi un jaun ir sasniedzis to pakēpi, ka kermenis lauj sevi vadīt gara impulsiem.

Tādēļ ir loti svarīgi, lai mēs uzņemtu tikai tādu barību, kas nogulsnē vismazāk zemes un kalka matērijas musu kermēpa audos. Mums jāuzņem tāda barība, kurai vajadzīgs enerģijas minimums, lai to asimiletu, un kura tajā pašā laikā uzturētu kermenī normālā stāvokli.

Analīzes rāda, ka asinīs satur daudz zemes substāncu un ka artēriju asinīs to ir vairāk nekā vēnu asinīs. Tas pierāda, ka asinīs ir šīs zemes matērijas nesējs un nogulsnē ikviens savā rīkojumā zemes substances, kas ar laiku aizsprosto un pārkalpo artērijas un kapilāros traucipus.

Ēdienu un dzērieni, kas uztur kermenī, ir šo zemes substāncu pirmavoti. Asinīs šīs substances nogulsnē organismā, kas issauc sabrukumu un nāvi.

Lai uzturētu fizisko dzīvību, mums ir jāēd un jādzēz, taču mūsu uzdevums ir konstatēt, kādas barības vielas satur vismazāk zemes substāncu.

Tā kā ikviens cilvēks atrodas citā attīstības pakāpē, diētai jābūt individuālai un nekādas kurtules te nedrīkst. Tabulkāmatā "Vēzukrustiešu pasaules skatījums" ir dota barības vērtību tabula, kas palīdzēs ikviennam izvēlēties barības vielas atbilstoši savām individuālajām vajadzībām. Modernā zinātnē ir atklājusi, ka loti lielu nozīme veselības un spēka saglabāšenā ir vitamīniem. Vērzejiet valas lapas, kā arī piens ir bagāti ar vitamīniem.

Censonim, kas tiecas pēc augstākas dzīves, pilnīgi jaizslēdz galas uzturs, jo neviens, kas nonāvē (vai nu pašrocīgi vai ar starpnieka palīdzību) nevar tikt tālu svētuma takā.

Var lietot no dzīvnieku valsts pēmtas barības vielas, kā pienu, sieru un sviestu. Piens ir pat ieteicams ezotērijas skolniekiem. Tājā nav daudz zemes substāncu, un tam ir tāda ietekme uz kermenī, kāda nav neviens oītam barības līdzeklis. Panīgām ir ne tikai uztura vērtība, bet tās šķidina arī zemes substances.

Svaigi augļi satur vislabāko un vistirāko ūdeni. It sevišķi iedarbīgs šķidināšanas līdzeklis ir neraudzēta vīnogu sula. Ja aizsprostotānās process kapilāros nav pārāk progresējis, tā uzlabo asinsriti, atvērdama ceļu uz aizsprostotajiem kapilārajiem traucipiem.

Censonim jādzēz tikai mīksts un destilets ūdens. Vārišana neatbrīvo ūdeni no oglskābā kalka un citiem kalku savienojumiem. Jekšķīgi un

arēji pielietots ūdens ir lielisks kalka nogulšpu šķidināšanas līdzeklis ķermēpa sistēmā.

Olbaltumvielas ir miesas galvenās darinātājas, bet tajās ir nedaudz zemes substāncu. Oglūdeprāku savienojumi ir galvenie energijas radītāji. Taukvielas ir siltuma radītājas un papildspēku krājējas.

Smadzenes ir darinātas no tām pašām substāncēm kā visas citas ķermepi sastāvdaļas, tikai tajās ir arī fosfors. Tas ir sevišķs elements, kas nepieciešams tieši domāšanas aparātam. Tāpēc ir svarīgi, ka censoris, kas grib izmantot savu ķermenī prāta un gara darbam, apgādā savas smadzenes ar to vielu, kas vajadzīga šim nolūkam.

Zināms daudzums fosfora ir dārzelos un augļos. Visvairāk fosfora var atrast dārzelu lapās. Ievērojamos daudzumos to atrod vīnogās, siropolos, salvejā, pupās, kiplokos, ananasos, cukurniedru sulā, bet ne rafinētā cukurā.

Islaicīga atturēšanās no barības, lietojot vienīgi svāigus augļus, ir ļoti labvēlīga orgāniem, jo šāda diēta to atbrīvo no atkritumu produktiem, kas izraisa traucējumus organismā.

Atslodze, lietojot tikai nedaudz augļu, kas neieilgst ilgāk par 24 stundām, reizēm ir lielisks līdzklis, iepriekš gan pieņemot, kad tā nenotiek tādā laikā, kad intensīvi fiziski vai intelektuāli jāstrādā, jo tad mēs parasti patēriņjam ļoti daudz energijas.

Ilgāku ērteņnos ar badošanos (scrotums, aizvien lietojot svāigus augļus) var veikt tikai ērsts-speciālista vadībā. Jaudīm, kas ir fiziski negatīvi (vērga, slimīgi) sāda veida badošanās tonēr nav ieteicama.

Fakts, ka cilvēki par daudz ēd, patiesām ir cēlonis 2/3 no visām slimībām. Tādēļ parastais cilvēks to ēdienu daudzumu, ko viņš parasti uzņem, varētu samazināt uz 1/3. Tam sekotu arī fiziskā labsajūta, ne tikai garīgais spriegums. Tādējādi var sasniegt arī lielāku vecumu.

Tādu ēdienu pārmēriga lietošana, kas satur daudz sterķelvielas (maize, it sevišķi baltmaize, miltu izstrādājumi, miltu ēdieni, kartupeļi) ir it sevišķi jāizskauž.

Kām ir pāri par 50 gadiem, var iztikt ar 2 maltītēm parasto 3 maltīšu vietā. Protams, ir arī izpēmumi.

§. v e s t u l e

Kādēļ jāizvairās no hipnotisma, mediumisma un planšetes

Jautājumi:

1. Nosauciet un aprakstiet dažādas sensitīvo grupas.
2. Paskaidrojiet, kas ir tā saucamās "gara kontroles".
3. Kā notiek garu materializācijas?
4. Ko tā saucamās "garu kontroles" ziņo medijiem?
5. Kādas briesmas draud medijam pēc nāves?
6. Paskaidrojiet hipnotisma būtību.
7. Kādēļ jāizvairās no spiritiskiem seansiem, hipnozes demonstrējumiem un viraka?
8. Kas īstenībā slēpjas aiz planšetes un citiem tamlidzīgiem aparātiem?
9. Kāda ir rožukrustiešu garīgās attīstības metode?

Tuīā laikā, kad cilvēce savā attīstībā atradās bērnības pakāpē, visi bije neskoloti gaišredzīgi. Šis gaišredzības izmērs – brīvais, valīgais savienojums starp dzīvības un fizisko ķermenī. Taika gaitā, cilvēkam attīstoties, šis savienojums starp abiem kermepiem kluva aizvien ciešāks, tikai sensitīviem cilvēkiem šī saistība ir joprojām visai valīga. Tas ēri atšķir sensiblu cilvēku no parastū. Tēdējais ir jutīgs tikai pret tiem iespaidiem, ko var nogāst ar saviem pieciem juteklīem.

Sensitīvie iedalāmi divās grupās: vieni, kuri nav vēl cieši saistīti materijā, kā, piemēram, zemāko rasu pārstāvji, un otri, kuri atrodas evolūcijas avangardā.

Ari avangardā esošos var iedalīt divās grupās: vieno grupa, kuras pārstāvji ar savu gribas spēku attīsta vibrāciju orgānos (epifīze, hipofīze), kas saistīti ar gribai padoto nervu sistēmu. Ie cilvēki klūst par skolotiem gaišregiem. Viņu sajūtu ķermēnā juteklū centri rīko pulksteprādītāju virzienā. Turpretī otras grupes attīstība noris pasīvi. Viņi uzmodine saules pinumu (tas saistīts ar gribai nepadoto nervu sistēmu) un attīsta iekšējo pesauļu aīnu apziņu, līdzīgu tai, kas cilvēkam bija Lemurijas epohā. Viņu sajūtu ķermēnā juteklū centri viore no labās uz kreiso pusī, pretēji pulksteprādītāju virzīmēm. Tādā kārtā viņi klūst par neskolotiem gaišregiem jeb medijiem, kam nav varas pār savām gaišredzības spējām.

Āri grupa bieži vien klūst par laupījumu gariem, kas saistīti pie zemes.

Šie pie zemes saistītie gari paši sevi ieceļ par tā saucamajiem "kontrolgariem" un attīsta savus upurus par transa medijiem. Ja savienojums starp medija fizisko un dzīvības ķermenī ir sevišķi valīgs, tad tādu šis gars attīsta par "materializācijas mediju". Nāvei nav pārveidošanas spēka: tā nepārvērš nedz grēcinieku svētajā, nedz nezinātāju gudrajā. Tādu bez sirdsapziņas esošu garu darbība ir visai graujoša. Gari, kam ir cēla, ētiska daba nekad vardarbīgi neiedarbojas uz mediju.

Attapīgākie no šiem zemiskajiem gariem manipulē ar mediju, iedarbojoties uz viņu no ērionēs. Bet nepiedzīvojuši gari reizēm sagrābj mediju tādā kārtā, ka paliek cieši saistīti ar to. Tad medija ego ir zaudējis savu ķermenī un viņa personība pilnīgi izmainās (apsēstība).

Elementāli, zemākā attīstības pakāpē esošie gari, bieži vien pie-savinās astrālās čaulas - uz zemas attīstības pakāpes stāvošu cilvēku atstātos sajūtu kermepus un darbojas kā mādiņu "kontrolējošie gari". Materializācijas laikā no mādiņa dzīvības kermepa caur liesu izvelk ēteru, kas veido materializācijas pamatu. Šis ēters pievelk puteklu daļipas, lai materializējošais gars klūtu redzams. Šis process loti no-vajina mādiņa dzīvības spēku. Daudzi no mādiņiem meklē glābipu reibi-nošos līdzekļos un ar laiku klūst par žūpām.

Lai iegūtu mādiņa kermenī, bieži vien jaunie gari gadiem ilgi uz-dodas par svētiem. Viņu ziņojumi ir bez vērtības un saturā. Viņiem lielu prieku sagādā grūst sensitīvus cilvēkus nelaimē un pēc tam tos atstāt. Atrodoties zem garu kontroles, vislielākās briesmas mādiņam ir tās, ka pēc viņa fiziskās nāves kontrolējošais gars var nolaupīt mādiņa smalkākos nesējus, kas ietver viņa dzīves pieredzes. Kontrolē-jošais gars gadsimtiem ilgi var saukt nolaupītos nesējus par savējiem un tādā kārtā loti aizkavēt mādiņa Ego attīstību.

Ari hipnotizētājs iegūst varu pār otru cilvēku. Lai to vieglāk pakļautu, vispirms hipnotizētājs prasa no cilvēka pilnīgu pasivitāti. Pēc tam viņš novirza hipnotizējamā cilvēka dzīvības kermepa galvu uz leju no fiziskās galves. Tādā kārtā savienojums starp Ego un fizisko kermenī atraisās tāpat kā miegā. Hipnotizējamā cilvēka fiziskajā galvā ieplūst hipnotizētāja dzīvības kermepa ēters, panākot bezgribas upura pilnīgu paklausību. Ja tūds savienojums reiz ir radies, hipnotizētājam ir iespēja to uzturēt un pakļaut upuri pilnīgi savai varai neatkarīgi no attāluma un laika. Šo savienojumu var atraisīt vienīgi nāve. Tādēļ nevajag piedalīties spiritiskajos seansos un hipnozes demonstrā-cijās, jo zemi domājoši gari var iesākt cilvēku vajāt un sagādāt tam ciešanas.

Jāizvairās arī no vīraka lietošanas, jo vīrakam līdzi var ieelpot elementālgarūs, kas cilvēkā modina saldkaisli.

Ari planēte un citi līdzīgi aparāti ir līdzekļi, ar kuru palīdzību elementālgari pakļauj sev vinentiesīgus laudis. Lietojot šos aparātus, var pamazām noklūt zem šo garu "kontroles". Vecākiem stingri jāaizliedz bērniem lietot šos aparātus par rotālietām.

Katrs cilvēks var izsargāties no visām ārējām negativām ietekmēm, dzīvojot skaidru dzīvi. Tādam cilvēkam smalkākie kermenī veldo staro-josu spēku, kurā nevar iespiesties neviens bezkermepa būtna.

Požukrustiesu garīgās attīstībes metode - Izveidot cilvēku, neat-karīgu no citām būtnēm, izkopt tajā uzticēšanos sevī iemitošajiem pozitīvajiem spēkiem un spējām.

Ja cilvēks klūst par hipnotizētāju, elementālu un bezkermepa garu-ieroci, viņa augstēkais Es - Ego to nespēj vadīt.

6. v ē s t u l e

R e l i g i j a s a t t ī s t ī b a

Jautājumi:

1. Aprakstiet pakāpes, pa kurām ejot cilvēka pacelsies līdz Dievībai.
Kādas dažādas pakāpes ir reliģijas attīstībā?
2. Kas ir rasu gari (tautu gari)? Kāda ir rasu reliģiju būtība?
Ir ko ko atšķiras kristīgā reliģija no rasu reliģijas?
3. Kādēļ Kristus nemācīja atklātībā atdzimšanas mācību?
4. Kādēl nav ieteicami misionāru atgriešanas pūlipi starp citādi
ticīgajiem?
5. Kādēl nav briesmas draud rietumu censonīg no austrumu elpošanas
vingrinājumiem?
6. Kādas briesmas draud rietumu censonīg no austrumu elpošanas
vingrinājumiem?
7. Kāda būs nākotnes reliģija?
8. Kādu spēku reiz cilvēks sauks par savu un kā viņš to izlietos?

Cilvēce un reliģija attīstījušās vienlaicīgi. Cilvēces sākotnējā reliģija bija tikpat mežonīga kā pati cilvēce. Religijas attīstība atbilst cilvēka apziņas un kultūras attīstībai. Spēks, kas cilvēku ierosina būt labam, nāk no iekšienes.

Savību lēnām, bet droši izskauž altruisms. Kristus spēks, kas nepārtraukti darbojas katrā cilvēkā, pārvērš mežoni kultūras cilvēkā un ar leiku to tuvinās Dievībai.

Ir četras pakāpes, pa kurām cilvēks paceljas pie Dieva:

- 1) cilvēka agrīno attīstību vadīja augstākas būtnes bez viņa paša apziņas līdzdalības,
- 2) cilvēku vadīja "dievišķie vēstneši", kurus viņš varēja redzēt un kuru pavēlēm viņam bija jāklausa,
- 3) cilvēkam mācīja klausīt neredzamā Dieva pavēlēm,
- 4) ceturtajā pakāpē cilvēkam jāmācās celties pāri visām pavēlēm, kļut par Likumu pašam sev un, sevi pārvarot, dzīvot pēc brīvas gribas saskaņā ar dabas likumiem, kas ir Dieva likumi .

Pirma cilvēku reliģija bija rasu reliģija. Dievība - rasu Gars. Šī reliģija attīstīja cilvēkā zināmu nesavības pakāpi, presot upurus. Rasu Dievs kļuva par savas teutas sargu.

Judaisms, tecisms, konfuciānisms un citas līdzīgas reliģijas ir rasu reliģijas. Rasu gari ir virseņeli, kas tādā kārtē veic savas attīstības vienu fāzi. Rasu reliģijas ir cīšķirtības reliģijas un prasa sevis apstiprinējumu uz citu rasu rāfīnu, jo attdaloties tā laikā cilvēce vislabāk varēja mācīties savu toreizējo uzdevumu. Rasu Gara galvenais princips ir patriotisms.

Lai rastos vienotība cilvēku starpā un lai ataustu millestības ēra, rasu reliģijas nomainīja universālā kristīgā reliģija.

Atdzimšanas mācība, cēlopu un seku likums bija zināms jau pirms kristīgās reliģijas. Pēc Kristus atnākšanas zināšana par atdzimšanu cilvēkiem veirs nebija vēlama, kaut gan Kristus to mācīja saviem mācekliem. Bija nepieciešami iemācīt cilvēkam pārvaldit materiālo pasaulli, tādēļ viņam bija jāaizmirst atdzimšanas mācība, kas ir izplatīta Austrumos. Uzskatot zemes dzīvi kā vienīgo, cilvēks veltī visas savas pūles materiālās dzīves progresam.

Misionāru atgriešanas pūlipi (vai tie būtu austrumu vai rietumu) no ezotēriskā redzes viedokļa nav vēlamī, jo tie vērsti pret evolūcijas gaitu. Misijs darbs līdz zināmai pakāpei veicina civilizācijas un kultūras attīstību, bet no reliģijas viedokļa tas neko daudz nepānāk.

Ja Ego ir jau sasniedzis to pakāpi, kad vāpš var aptvert augstāku, progresīvāku reliģiju, viņš piedzimst zemē, kurā šī reliģija valda. Cilvēces lielie vadopi, kas vada mūsu evolūciju, sniedz mums nepieciešamo palīdzību šī mērķa sasniegšanai.

Evolūcijas gaita norit no austrumiem uz rietumiem. Kā nācija mēs reiz apdzīvojām indusu kermenīs vibrā ievērojami ātrāk nekā austrumu. Tādēļ elpošanas vingrinājumi, ko lieto induss, lai paaugstinātu savu kermenīga vibrācijas, ir nelabvēlīgi rietumu cilvēkam. Tie rada pāragru ēteru atšķiršanu, kam parasti seko plaušu tuberkuloze un pat ārprāts.

Modernā zinātne ne tikai palīdz attīstīties materiālajai pasaulei, bet piedalās arī cilvēces audzināšanā. Bet, ja zinātne pilnīgi atšķiras no reliģijas un klūst pavism materialistiska, tā var izvērsties par pārejošām briesmām cilvēcei. Kādreiz reliģija, zinātne un māksla bija apvienotas un tās mācīja senajos templos (piem., Grieķijā). Bet tā kā fiziskā pasaule ir atšķiršanās un specializēšanās novads, reliģija, zinātne un māksla ir uz zināmu laiku šķirtas. Nākotnē tās atkal savienos. Cilvēka klūs garīgs un nesavīgi kalpos tuvākajam.

7. vēstule

Kas mums jāzina par miršanu un nāvi

Jautājumi:

1. Kas īstenībā ir nāve?
2. Aprakstiet sirds dīgla atomu. Kāda nozīme ir dīgla atomam pēc tam, kad esam atstājuši savu kermenī?
3. Aprakstiet sidraba pavedienu.
4. No kurienes un kā rodas dzīves panorāma? Kāds uzdevums tai uzticēts un kā to uzglabā?
5. Kādos apstākļos jāatrodas mirušajam un kādēļ?
6. Aprakstiet ēteru atšķiršanos.

Kā mums jāizturas pret kermenī pēc tam, kad Ego to ir atstājis?

Vārds "nāve" attiecas tikai uz formu - veidolu. Gars ir nemirstīgs. Piedzimšana un nāve ir relativi jēdzieni. Tas, ko mēs saucam par nāvi, ir tikai piedzimšana garīgajā pasaulei, un tas, ko mēs saucam par diezīmšanu, ir nomiršana uz zināmu laiku garīgajā pasaulei. Ja mēs esam izsmēluši atsevišķa muža iespējamības, ir vajadzīgs ar miršanas norisi, no kurās veltīgi baidās, pacelties augstākajās sfērās.

Sirdi atrodas tā saucamais fiziskā kermēpa dīgla atoms. Šim dīgla atomam rožukrustiešu terminoloģijā ir nosaukums - "Dieva grāmata". Visas pagājušās dzīves pieredzes tur ir atzīmētas. Šis sevišķais atoms nezūd, un mēs to pamam sev līdz visos mūsu nākosajos mūžos, jo tas veido mūsu personības pamatu laiku laikos.

Nāve iestājas, ja savienojums starp sirdi un dīgla atomu pārtrūkst. Dīgla atoma spēki kopā ar augstākajiem nesējiem - dzīvības kermenī, sajūtu kermenī un Ego atstāj fizisko kermenī pa galves augšējo daļu. Tomēr vēl aptuveni 3,5 dienas augstākos nesējus er fizisko kermenī savieno sudraba pavediens. Tas ir trīskārtīgs: vienu daļu veido ēters, otru - sajūtu viela un trešo - domu viela. Šis dalas pieder attiecīgo kermēpu dīglu atomiem. Lūzumu starp blīvo dīgla atomu un sirdi rada sirds pulsācijas apstākanās, bet, iekams nav pārtrūcis sidraba pavediens, kermenis nav miris.

Šīnf stadijā norit ļoti svarīgs process, proti, pagājušās dzīves panorāmas apskats un tajā ietverto ainu ieraksts sajūtu kermenī. Dzīves laikā dzīvības kermēpa atstarojošais ēters da bojas kā jutīga plate, kurā ir atzīmētas visas domas, dvēseles satraukumi, notikumi un vides iespēdi. 3,5 dienās pēc nāves Ego kā vērotājs bez izjutām nodarbojas ar iedziņināšanos šajā panorāmā, kas norit viņa priekšā apgrieztā secībā. Tas nozīmē, ka dzīves norišu pēdējā daļa parādās panorāmā vispirms. Ja koncentrācija ir pilnīga, dažāda veida trokšņu vai nemiera netraucēta, ieraksts ir dziļs un skaidrs un dzīvē pēc nāves Ego spēs sevī uzņemt nupat pabeigtās dzīves visas garīgās vērtības. Bet, ja mirstošo cilvēku traucē ar nemieru, ar raudām un žēlabam vai trokšņiem, tad Ego koncentrācija būs nepilnīga un pagājušās dzīves pieredzējumi ierakstīsies sajūtu kermenī tikai virspusīgi un daļēji. Rezultātā visa pagājušā dzīve t.i. garīgās īpašības, ko normālie kārtā no tās iegūtu, ir praktiski zudušas.

Tādēļ mums ļoti jārūpējas, lai ap nupat nomirušo cilvēku valdītu miers, jo no pareiza panorāmas ieraksta ir atkarīga sirdsapziņas attīstība un pamudinājums uz pareizu rīcību nākošajā dzīvē.

Otrs process, kas notiek tajā pašā laikā, ir ēteru atšķiršanās. Abi augstākie ēteri - gaismas un atstarojošais ēters atšķiras no abiem zemākajiem - kīmiskā un dzīvības ētera. Augstākie ēteri, šķiroties no zemākajiem ēteriem, piekļaujas augstākajiem nesējiem un ieiet augstākajās pasaulei. Tur tie darbojas kā apziņas bāze.

Zemākie ēteri paliek pie blīvā kermēga un iet bojā reizē ar to. Ja dzīves atskata periodā valda nemiers kermēga apkārtnē, ēteru atšķiršanās nevar pareizi noritēt.

Dot mirstošam cilvēkam stimulējošus līdzekļus, ja dzīve var tikt pagarinata tikai par dažām stundām vai dienām, ir neapdomīgi.
Stimulējošie līdzekļi piespiez augstākos nesējus atgriezties kermenī un pagarina mirstoša cilvēka ciešanas, turpretī normāla pāreja tem sagādā tikai samērā nelielu grūtumu.

Pēc nāves vajadzētu ielikt kermenī aukstumā ne mazāk par 3,5 dienām. Iebalzamēšanu šajā laikā arī vajadzētu aizkavēt, lai netraucētu dzīves atskatu. Tā paša iemesla dēļ jāaizkavē kremācija un sekcijs, nemot vērā arī to, ka kermenis, kuru sidraba pavediens vēl savieno ar Ego, sajūt sāpes. Pārraga kremācija izkaisa ēterus un izkaisa panorāmas ierakstu. Pēc 3,5 dienām kremācija ir vēlama, jo tā iznīcina fizisko kermenī un divus zemākos ēterus līdz ar magnētismu, atbrīvojot Ego tūlitējai pārejai augstākajāc pasaulei. Pēc apbedīšanas kermeniskais magnētisms un zemākie ēteri seista Ego uz nenoteiktu laiku pie zemes, parasti tik ilgi, kamēr sākas stāvēja sairšana, bet dažreiz ilgāk - kamēr tā ir pilnīgi beigusies, tādējādi aizkavējot gadiem ilgi Ego pāreju augstākajās pasaulei.

8. vāstule

Labvēlīgas pieredzes

Šķistišanas Uguni

1. Kādēļ vispirms ir šķistišanās uguns un tikai pēc tam debesīgā dzīve?
2. Aprakstiet skaidrojošo spēku un kā tas darbojas.
3. Ko pieredz Šķistišanas uguni tie, kas citiem zemes dzīvē darījuši pāri?
4. Kāda ir vislabākā metode atraisīties no jutekliskām vēlmēm?
5. Kāda apzīpas īpašība attīstās Šķistišanās uguns iedarbībā?
6. Kas ir "grēku kermenis" un kā tas apdraud dzīvos?
7. Kā mēs spējam izvairīties no Šķistišanās uguns un kādu labumu no tā gūsim?

Mums nav jāuztrauces, dzirdot vārdu "šķistišanas uguns". Kaut arī pieredzējumi šajā stāvoklī ir sēpīgi, tomēr tie ir labdarīgi, jo Ego šajās ciešanās atērivojas no smagumiem, kas citādi kavētu viņu pacelties augstukalos novados. Tādēļ arī Šķistišanas uguns seko tūlit pēc nāves. No mūsu redzes viedokļa mums būtu vālams dzīvet vispirms Debesis, it sevišķi tad, ja mūsu zemes dzīve bijusi barga, bet tas nav iespējams - kamēr mūsu garīgi specifiskais smagums nav samazinājies, mēs nevaram pacelties.

Šķistišanās uguns atrodas Sajutu pasaules trīs zemākajos novados. Tās galvenā funkcija ir iznīcināt rupjo iekāres vielu, ko esam saistījuši savā sajūtu kermenī, dzīvojot netīru un ļaunu zemes dzīvi. Visas rupjās un savīgās vēlēšanās šeit izstumj atgrūšanas skaidrojot: šais spēks, kas valda šajos novados. Atgrūšanas spēka galvenais dzinulis ir sevis apstiprināšana, tomēr tas iznīcina visas tās īpašības, kas pamatojas uz nebrālīgu sevis pacelšanu pāri citiem.

Pagājušā mūža panorāma tagad Ego priekšā risinās, nesot sev līdz katram notikumam piemērotus skeidrojošus spēkus. Šeit Ego izjūt vietas citiem sagādātās sāpes un mokas. Šeit tas izcieš arī zemo vēlmju mokas, jo iekāres nevar šeit tikt apmierinātas. Šīs mokas šeit ir trīsreiz lielākas nekā līdzīgu gadījumu izraisītas mokes zemes dzīvē, jo individuālā šeit nav fiziskā kermepa, kas tās epslāpētu. Parasti Šķistišanās uguns periodā līdzīnās nupat pagājušās zemes dzīves vienai trešdaļai.

Vislabāk ir jau zemes dzīvē aibrīvoties no netīrām un ļaunām vēlmēm, izstumjot tās no apzīpas un leujot tām iznīkt nepiepildītām.

Pateicoties Šķistišanās uguns procesam, attīstās sirdsapzīpa, kurās nolūks ir aizkavēt Ego atkārtot savas klūdes nākošajā mūžā.

Cilvēki, kuri, dzīvojot zemes dzīvi, etrod prieku netikumos un nežēlibās vai kuri pielisto melno magiju varas iegūšanai pār citiem, sacietina savu dzīvības kermenī un rada nosacījumus dzīvības kermepa un sajūtu kermepa saplūšanai. Abi kermepi tad veido tā saucamo "grēka kermenī". Šādi individuāli ir saistīti pie zemes arī tad, kad viņi ir iegājuši Šķistišanas uguns novados. Šķistišanas uguns spēki nespēj parastā ātrumā sadalīt "grēka kermenī". Tādā kārtā šie individuāli ir piesaistīti pie zemes dažkārt pat simtiem gadu. Viņi patur savu ļauno iedabu un uzturas starp mums neredzami, garīgi ietekmējot mazāk attīstītos un pamudinot tos uz noziegumiem. Tādā kārtā viņi ir daudz bīstamāki par tiem, kas dzīvo savos fiziskajos kermepos un

dares
Jaunus darbus.

Tagad seko šīs lekcijas praktiskā daļa, kas piedāvā metodi, kuru pielietojot mēs varam izvairīties no ēkistīšanas uguns. Tā ir rožukrustiešu atskata metode. Mums vajadzētu katru vakaru retrospektīvi sekot dienas notikumiem, sākot ar vakaru un ejot atpakaļ uz rīta notikumiem. Katrs notikums rūpīgi jāpārbauda, lai uzzinātu tā garīgo kvalitāti. Atseicot apziņā un izvērtējot savu rīcību, mēs katru vakaru pārdzīvojam savu ēkistīšanas uguni, un, kad mēs pāriessim Vipā Krastā, mēs būsim aiztaupījuši sev daudz moku un arī ietaupījuši daudz laika, kuru mēs varēsim izlietot Kalpošanai augstākajās pasaulei. Tādā kārtā mēs gūsim iespēju straujākai savas dvēseles augšmei. Bez tam katras dienas atskata atbrivo mūsu dvēseles spēkus un novērš psihiskus sastrēguimus, kuri ar laiku spētu izsaukt nervu slimības. Ar šo metodi patīšam izdzēšam savus grēkus katru dienu no "Dieva grāmatas" — mūsu pešu sirds ierakstā.

9. v ē s t u l e

S v ē t l a i m i b e s v a l s t i s

1. Kādi ir Debesu pasaļu svarīgākie uzdevumi?
2. No kā rodas laime, ko mēs pārdzīvojam Debesīs?
3. Kur atrodas pirmās Debesis, un ko mēs tur darām?
4. Ko mēs darām Otrajās Debesīs?
5. Kur un kā mēs mācāmies darināt savus jaunos nesējus?
6. Kur atrodas Trešās Debesis, un ko Ego tur dara?
7. Kādēļ mēs etstājam Debesis pēc tur pavaicītā laika?

Svarīgākie uzdevumi dažādās Debesu paaudlēs, tā saucamajās Svētlāmības valstīs, ir iepriekšējo pieredžu ierakstišana apziņā un sevis audzināšana. Mēs ierakstām apziņā visus labos darbus, ko esam veiktuši zemes dzīvē. Tas dod mums pareizu izpratni par savām izjūtām, kura nāks mums līdz nākošajā mūžā kā pamudinājums pareizai rīcībai. Otrkārt, mēs tiekam šeit apmācīti augstākajos dzīvības procesos un savā kermēpa veidošanā.

Atteiksimies no iedomas, ka augstāko novadu galvenā funkcija ir sagūdēt mums lieglaimi. Tā tikai daļēji raksturo dzīvi, ko tur dzīvo. Laimi mēs izjūtar par tīk, cik daudz laba mēs esam da ījuši citiem zemes dzīvē.

Pirms Debesis, kurēs Ego ieiet pēc ķīstīšanas uguns atstāšanas, atrodas Sajūtu pasaules trijos augstākajos novados. Ņeit atkal mēs redzam mūsu zemes dzīves panorāmu, bet šoreiz tā sniedz mums prieku, nevis ciešanas, kā tas bija ķīstīšanas uguni. Mēs izjūtam to laimi, ka esam citiem snieguši savā pagājušajā mūžā. Tā mēs mācāmies iaujust un seprast labā, taisnīgā, godīgā vērtību.

Virmaišs Debesis ir krāsu un jūtu pasaule. Ņeit Ego īsteno visas tās vēlmes, ko tas nevarēja piepildīt zemes dzīvē. Ņeit mūs atalgo mūsu mīlestību un labdarību. Ņeit mēs baudām mēkslu un poēziju, ja tie camies uz to. Mums tiek dotas neierobežotas iespējas zinātnes un mākslas studijās. Krāses, ar kurām mākslinieks strādā, ir dzīvas, — viļš tās veido ar savām domām. Ņeit Ego attīsta savas ieceres nākošās dzīves humāno darbu veikšanai.

Pirmajās Debesis brīnišķīga dzīve ir bērnieti, t.i., tīsm, kuri miruši pirms 14. mūne gads, pirms sajūtu kermēpa piedziņšanas. Viņi etbilstoši savām spējām gust audzināšanu un mācības, lai varētu tās izlietot, atgriezušies uz zemes. Vienam otram vējām parādīs zemes dzīvē jāmirst bērnībā, lai viļš varētu sapņot tās mācības, kas tam nedrošība panākumus daīvē.

Ārē tam, kad pagūjušū mūža pieredzes, kas caistītas ar vēlmēm un izjūtām, ir izsmeltas, Ego atbrīvojas no savā sajūtu kermēpa un ieiet Otrajās Debesis. Tās atrodas Domu pasaules konkrēto domu novadā. Otrās Debesis ir Ego īstā Dzīmtene. Ņeit parasti viļš paliek gadsimtiem ilgi un dzīvo loti darbīgu dzīvi. Ņeit vislielāko prieku sagādā Debesu sfēru mūzika.

Otrās Debesis ir pirmveidolu novads. Nekas nevar eksistēt zemes virsū, sakot no fiziskā kermēpa līdz kontinentu fiziskajiem apveidiem, kuru pirmveidoli nebūtu veidotī šajā novadā. Ņeit Ego sapņa praktisku izglītību pirmveidolu radīšanā. Viļš pārbauda arī to pirmveidolu struktūru, pēc kuriem viļš dzīvojis un strādājis, un novērtē to labās pusēs un trūkumus.

Tāda kārtā Ego izprot, kādēļ pagājušajā mūžā ir aizkavējusies dažādu ieceru realizēšana. Šī izpratne viņam palīdz sagatavot

pirmveidolus nākošās zemes dzīves nesējiem. Ego nevar apdzīvot labāku kermenī par to, kādu viņš ir spējīgs darināt. Šeit Ego to mācās. Viņš jaunajā kermenī ievēido pieredzes no savien atstātajiem kermēpiem. To apguvis, Ego ir gatavs ieiet augstākā novadā.

Pasaule, kurā Ego tagad ieiet, ir Trešās Debesis. Tās atrodas Abstrakto domu novadā. Trīskārtīgais gars tagad ir kails, jo viņš ir nometis savus 4 zemākos nesējus. Bet viņam ir vēl šo 4 kermēpu dīgla atomi nākamo nesēju radīšanai.

Caurmēra garam Trešās Debesis nav darbības lauks. Vibrācijas šeit ir ļoti augstas. Viens, ko Ego var parasti šeit darīt, ir ienirt dievišķajā harmonijā, kas iespiežas šajos novados.

| Uzturoties dievišķajā harmonijā, Ego iegūst spēku atdzimšanai.
Viņa patostas vēlēšanās pēc jaunām pieredzēm.

Cilvēkam loti palīdz vekara attīstībai. Šeit kārtē mēs katru naktī varam pārdzīvot šķistīšanas uguni un pirmās debesis zemes virsū. Tas palīdz mums nezudēt laiku un pēc nāves ieiet tūlit augstākajos novados. Tā mēs sekmējam savu attīstību un ātrāk atgriežamies zemes virsū, lej turpinātu evolūciju.

— 14 —

10. vēstule

Atdzinšana un sekas

1. Kādas ir mūsu attieksmes un pienākumi pret Dievu?
2. Kādi ir dzīves evolūcijas mērķi?
3. Ko mēs zinām par atdzinšanas faktu?
4. Kā mēs iegūstam jaunus nesējus un kā mūs ietekmē planetārie spēki?
5. Kā izpaužas cēlopu un seku likuma iedarbība?
6. Kā veidosies vispārējās draudzības laikmets?
7. Kā mēs varam sevas pagātnes klūdas atkal par labu vērst?
8. Kas ir epigenēze?

Dzīves īstais mērķis nav acumirkļiga laime, bet pieredze. Mēs attīstām savus apslēptos gara spēkus, lai aizvien vairāk spētu iekļauties Dieva attīstības plānā un virzīt šo attīstību. Dievs pilnveidojas caur mums. Mēs esam šūnipes Dieva pasaules kermenī. Mēs apgarojam materiju Vipa labā, lai tā klūtu par nesēju, kurā Viņš varētu darboties. Mēs Dievam esam tikpat vajadzīgi kā Viņš mums. Mūsu uzdevums ir līdz pēdējai iespējai attīstīt savas garīgās īpašības un savas snaudošās dotības, lai varētu darboties līdzi lielajā attīstības Darbā.

(Ir trīs galvenie dzīves attīstības mērķi:

1) rakstura apgarošana,	{	}	2) gribas attīstība, kas dod mums iespēju pielietot pieredzēs iegūtās spējas,
3) radošā intelekta attīstība, ar kuru mēs reiz radīsim tieši un apzināti.			

Ja ieklausimies šajā plānā, laime būs mūsu uzticīga pavadone.

Lai spētu attīstīties, nepieciešama Ego daudzkārtēja piedzimšana zemes kermenī. Ja Ego visus viena mūža pieredzējumus iestrādājis sevi augstakajās pasaules, viņš pamostas vēlēšanās gūt jaunu pieredzi, kas neatvairāmi ved uz jaunu atdzimšanu. Sožukrustiešu zināšanas par atdzimšanu uz spekulatīvu piepēmumu nav pamatotas. Mistēriju skolas skolniekiem vispirms rāda atdzimšanas faktu. Viņu māca novērot bērnu miršanas brīdī, tad sekot tam nerēdzamajā pasaulei ik dienas, kamēr viņš pēc dažiem gadiem atdzimst. Šo uzdevumu izpildījis, audzēknis zina ar absolūtu drošību, ka atdzimšana ir fakts, nevis metafiziska teorija.

Pirmais solis, ko sper Ego, tiecoties uz atdzimšanu, ir vecāku izvēle. Ja Ego šai izvēlei nav sagatavots, liktepa lēmēji tos viņam izraugās. Šai izvēlei nav gadījuma raksturs. Parasti mēs dabūjam tādus vecākus, ar kuriem mums bijusi saistība iepriekšējā dzīvē: mēs esam rūpējušies par viņiem, un tagad viņu pienākums rūpēties par mums (vai otrādi). Šai savstarpējai labestības apmaiņai mums vajadzētu just aicinājumu, lai tā turpinātos.

Izvēlējies vecākus, savas nākošās dzīves galvenās kontūras Ego vairs nevar brīvi izvēlēties. Šīs kontūras ir noteiktas. Brīva griba ir atstāta vienīgi uz nākošās dzīves detalām. Taču arī tas ir daudz, jo, veidojot šīs detalas, Ego var pats radīt savai nākošajai dzīvei vai nu labu, vai ļaunu likteni.

Atdzinšanas ceļā Ego ar saviem digļa atomiem pievelk materiālu sa viem jaunajiem nesējiem - vispirms intelektam, tad sajūtu kermenim, tad dzīvības kermenim un visbeidzot fiziskajam kermenim. Piedzimstot šīs materiāls ir ieveidots jaunajos nesējos. Piedzimšana notiek tad, kad planetārie spēki stāv saskapā ar paša Ego radīto likteni viņa pagājušajā dzīvē. Piedzimt kaut kurā laikā viņu kavē digļa atomu spēki.

Pēc piedzīšanas uz Ego ik dienas iedarbojas planētu spēki, kas to saskapā ar viņa dzīves galvenajām kontūrām dzēn zināmā virzienā, tādā kārtā klūstot par viņa likens automātiskajiem izpildītājiem. Tādū planētu spēki n e p i e s p i e ū Ego. Ja kāds lieto savu gribu un strādā, t.i., darbojas saskapā ar evolūciju, viņš pakļauj un vada planetāros spēkus.

Cēlopu un seku likums darbojas nemitīgi. Sākot ar piedzīšanas brīdi, turpinā darboties tie spēki, kurus mēs vēl neesam izsmēluši iepriekšējā dzīvē, - tie sāk ietekmēt bērnu un viņa nesējus. Seku likuma māca, ka katras rīcība saistīta ar atbildību: katras iedarbinātais spēks attiecīgi darbojas. Ja citiem sagādājam ciešanas vai zaudējumus savības vai mīlestības trūkuma dēļ, cēlopu un seku likums mums vēlak radīs līdzīgus apstāklus, un tādā kārtā mēs mācīsimies saskatīt savu rīcību patieso dabu. Ja mēs ēo jaunumu un netaisnīgumu necentīsimies novērst savās turpmākajās rīcībās, mēs gūsim vēl bargākus pieredzējumus, kamēr mēs beidzot iegūsim spēju pareizi novērtēt savu rīcību.

{ Atdzimstot jaunajā zemes dzīvē, mēs sastopamēs ar saviem vecajiem draugiem un ienaidniekiem, ar kuriem bijām saistīti iepriekšējā dzīvē. Viss atdzīvojas - gan seno dienu ienaidas, gan mīlestība. Tikai no Ego ir atkarīgs, kam tas būs atvērts - naidam vai mīlestībai, kā veidosies viņa attiecības ar citiem cilvēkiem. Atkarīgi no tā veidosies arī Ego likenis. Ja mēs esam atvērti draudzībai un mīlestībai un savstarpēji bagātinām viens otru, mēs virzāmies savā attīstībā uz priekšu, lai tuvinātu universālās draudzības laikmetu. Lēnām, bet nenovēršami mēs to kādreiz sasniegsim.

{ Ja mēs ar savu darbību izraisiem jaunumu, seku likums darbosies pret mums: mēs ne tikai jauni ietekmēsim savu likteni šajā dzīvē, bet arī nākamajā dzīvē mēs piedzīsim tādā vidē, kas izraisi apstāklus, lai mēs saprastu savas klūdas un spētu tās labot. Tātad cēlopu un seku likumam ir audzinošs spēks. Ja mēs ar savu darbību vairosim labestību, mīlestību, gaismu, seku likums nedarboses pret mums, bet gan mūsu labā.

Visā dzīvē darbojas spēks, ko rožukrustieši sauc par epigenēzi - pēcākās radīšanu. Tā ir varas, kas iedarbina jaunus cēlopus, kuri nav iepriekšēji parēzēti un kuri nav arī mūsu pagājušās dzīves darbošanās radīti. Ja mēs pilnīgi būtu saistīti ar pagājušo un nespētu radīt jaunus cēlopus, tad mēs nevarētu attīstīt savu radošo spēku un brīvo gribu. Bet epigenēzes garīgais spēks nāk mums palīgā, lai mūs padarītu brīvus un spējīgus, uz priekšu ejošus un virzītu mūsu celus eizvien augstākas varas un lietderības sfērās, ja vien tā ir mūsu griba.

11. vāstule

Dvēsele, dvēseles kermenis un dvēseles augsmē

1. Kāda ir starpība starp dvēseli, dvēseles kermenī un garu (Ego)?
2. Dvēseles dažādie veidi
3. Kā mēs varam pāatrināt dvēseles augsmes procesu?
4. Kā veidots dvēseles kermenis?
5. Cik ilgi paturam dvēseles kermenī?
6. Ceļojumi dvēseles kermenī
7. Kas ir neredzamie palīgi un kā tie dziedina?

Jādzienus - dvēsele, dvēseles kermenis un gars - bieži sajauč. Rožukrustiešu literatūrā dvēsele ir triju zemāko nesēju kodols. Šajos nesējos gūtās pieredzes, kuru būtība ir labās domas un darbi, ir mūsu gara (Ego) "barība". Dvēsele kāpina gara spēkus, piešķir tiem apzinātību un spēju paplašināt savas darbības lauku.

Dvēsele ir trīskārtīga:

- 1) Apzinātā dvēsele - fiziskā ķermēpa un tajā gūtās pieredzes garīgā substance. Apzinātā dvēsele atrodas saskarē ar Ego pirmo aspektu - dievišķo garu.
- 2) Intelektuālā dvēsele - dzīvības ķermēpa substance, saistīta ar Ego otro aspektu - dzīvības garu.
- 3) Sajūtu dvēsele - sajūtu ķermēpa substance, saistīta ar Ego trešo aspektu - cilvēka garu.

Dzīves pieredzējumi iegravējas dzīvības kermenī. Tos, tēlaini izsakoties, samāj atskata dzirnavās - šķistišanas uguni un Firmajās debesi kur to būtība ieplūst garā kā dvēseles spēks. Mums tomēr nevajadzētu gaidīt, kamēr nonākam šķistišanas uguni vai Pirmajās debesis, lai dvēseles iņšķības savienotu ar garu. Ja vien mēs gribam, mēs varam katru nakti piedzīvot šo procesu, lietojot atskata vingrinājumus. Dvēseles un gara pilnīgs savienojums notiks tikai tad, kad lielā Manifestācijas diena tuvosies beigām.

Ar ik viena mūža pieredzējumiem mūsu dvēsele klūst lielāka. Dzīvojot daudzas dzīves, it īpaši, ja esam tās nodzīvojuši labi, mēs klūstam dvēseliskāki. Mūsu dvēseles pārpilnības īpašības nojauš apkārtējā vidē.

Dvēseles kermenis ir sevišķs veidojums. Tas nav substance kā dvēsele. Tas ir gara nesējs jeb viens no Ego ķermēpiem. Tas veidots no abiem augstākajiem dzīvības ķermēpa ēteriem - no gaismas un atstarojošā ēte. Dvēseles kermenī rada, dzīvojot mīlestības piepildītu dzīvi un kalpoj cilvēkiem. Tāda dzīve ne tikai saista abus augstākos ēterus, bet arī leiku arī noķir tos no abiem zemākajiem ēteriem. Ja šī atvienošanās ir pilnīga, dvēseles kermenis nodar par sevišķu nesēju dvēseles lidojumiem. Dvēseles kermenim ir zeltīta vai zilgmojāša aura. Ar tādu auru atšķiras svētais no parasta cilvēka.

Kristus - mūsu zemē iemitošais planetāriskais gars, kura ēteriskie starojumi no zemes centra ieplūst arī mūsu dzīvības kermenī, - palīdz mums darināt dvēseles kermenī.

Ego patur dvēseles kermenī, dzīvojot šķistišanās uguni un Pirmajās debesis. Tas nozīmē, ka tas savienojas ar sajūtu kermenī un intelektu un pavada tos šajos divos novados.

Labajam ziedota dzīve izveido dvēseles kermenī, bet zema un izvir-tusi dzīve kavē tā augsmi, jo augstāko ēteru vietā tāda cilvēks pavaire-abus zemākos ēterus. Ja dvēseles kermenis ir izveidots, cilvēkam, kam tas pieder, ir iespēja atstāt ar paša gribu savu fizisko kermenī, un pēc šīs apmācības tā spēj šķērso telpu, pārvietodamās ar vislielāko brīvību. Tāds cilvēks spēj noklūt jebkurā zemes vietā domu ātrumā.

Pārvietojoties dvēseles kermenī dzīen griba savienojumā ar domu, kas norāda virzienu. Tas ir brīnišķīgs un īrta celošanas veids. Dvēseles kermenī var apmeklēt visas vietas uz zemes, novērot turienes iedzīvo-tājus un dzīves apstāklus un tad atgriezties ar paša gribu savā zemes kermenī un savā vidē.

Viens no svarīgākajiem darbiem, ko veic dvēseles kermenī, ir nere-dzamā palīga darbs. Par nerēdzamo palīgu var klūt ikviens, kurš izvei-dojis savu dvēseles kermenī līdz tādai pakāpei, kad viņš miegā var tajā apzināti darboties. Tad viņš augstāko būtpu vadībā spēj piedalīties dziedināšanas darbā un palīdzēt slimajiem un cietējiem. Viņi spēj zie-dināt ne tikai ar magnētiskā spēka plūsmām, bet viņi ir mācījušies izrunāt radošo vārdu, kas iznīcina slimos audus un veido jaunas šūnīpa-

12. vēstule

Dvēsele, dvēseles kermenis
un dvēseles augsmē
(Turpinājums)

1. Kas ir dvēseles izsalkums?
2. Kas ir "vecās dvēseles", "jaunās dvēseles" un arjergardisti?
3. Kā mēs varam zaudēt dvēseli un kas tad notiek?
4. Kāpēc veselais saprāts mudina dzīvot iespējami labāku dzīvi?

Dvēseles kermenis pēc piedzimšanas turpina augt, ja, atšķiries no zemākajiem ēteriem, tas sapēm vajadzīgo uzturu. Tāpat kā visiem ķermepiem arī tam jāsapēm uztura, lai būtu vesels un spēcīgs. Bet, ja mēs šo "Kristus bērnu" (dvēseles kermenī) neuzturēsim, mūsos iestāsies liels dvēseles izsalkums, ar kuru salīdzinot fiziskais izsalkums nav nekas. Dvēseles ķermepa uzturs ir mīlestības pilni darbi un lebas domas, kalpošana citiem un visai cilvēcei saskaņā ar dotajām iecpējām.

Mūsu Manifestācijas dienas sākumā mēs visi bijām jaunavīgi gari (pirmgari). Bet jau tad dažiem bija lielākas pielāgošanās spējas, viņi bija labprātīgāki un progresīvāki nekā citi. Tāpēc arī viņi evolucionēja ātrāk un ir mūsdienu pionieri. Viņi ir attīstījuši savu dvēseles kermenī un dvēseli ātrāk par citiem. Mēs viņus saucam par "vecajām dvēselem", bet attīstībā atpalikušās – par "jaunajām dvēselēm" (laika ziņā starp "vecajām" un "jaunajām" nav starpības). "Visjaunākās" sauc par arjergardistiem – pēcpulkā esošiem. Viņi ir tie, kas pretojušies uzņemties involūcijas un evolūcijas darbu un iet uz priekšu. Tādēļ viņi īodien loti atpalikuši.

Dvēsele un dvēseles kermenis panikst, ja mēs apstājamies to uzturēt. Dabā un attīstībā nav apstājas. Kas neiet uz priekšu, tas iet atpakaļ. Ja ejam uz priekšu, mēs nemitīgi pievienojam dvēselei to, ko esam cēluši pagātnē. Ja mēs ejam atpakaļ, mēs nolietojam dvēseli un agrāk iegūtos dvēseles spēkus, tāpat kā nolietojam savu fizisko kermenī, ja pārstājam ēst. Citiem vārdiem – dvēsele ir gara uzturs, kuru nemitīgi izlieto un kuru nemitīgi jāpapildina, lai gars ietu uz priekšu. Ja mūsu zemākais "es" klūtu tik stiprs, ka viņš pārspētu Ego un ietiepīgi ietu atpakaļ, mēs zaudētu dvēseli. Zustu arī dvēseles kermenis, jo darbība, kas izsmēl vienu, izsmēl arī otru.

Mūsu jauno darbu kopojums, kas ierakstīts sajūtu kermenī un ko bieži sauc par "grēcīgo dvēseli", pēc nāves mirst skaidrošanās norisē. Bet pastāv vēl citas briesmas, ja zemākais "es" pretojas sekot Ego aicinājumam. Tad Ego var zaudēt nesējus, ko tas radījis evolūcijas laikā un dalēji apgarojis. Tiem izirstot, garam nepaliek nedz dīvības, nedz sajūtu ķermepa, nedz intelekta līdz ar to dīglu atomiem. Tā ir loti nopietna situācija, jo bez nesējiem un dīglu atomiem Ego (garam) nav tālāku iespēju turpināt evolūciju šajā Manifestācijas dienā. Tam jāgriežas atpakaļ Haosā (Abstrakto domu novadā) un jāpaliek tur tik ilgi, kamēr sākas jauns Dzīvības vīlnis, kam viņš varētu pievienoties, lai turpinātu savu evolūciju. Bet tas ir loti ilgi, ja laika zaudējums, un gars no tā loti cieš. Gars, protams, nemirst, jo viņš kā Dieva dala ir nemirstīgs un tāds paliks vienmēr. Viņš tātad nevar mirt, bet var zaudēt savus nesējus un loti ilgu laiku palikt bezspēcīgs un nederīgs darbībai.

Ja Ego saudējis savus dīgļa atomus, viņš nevar vairs atdzint. Par laimi tas nav pilnīgs saudējums, jo citā dzīvības vilni viņš nonāks augstākā pakāpē nekā tagadējā ciklā. Tas ir tādēļ, ka, sākot ar Saturna periodu, jaunavīgais gars (pirmgars) ir ieguvis trīs ietērpus - dievišķo, dzīvības un cilvēka garu, kuri kopā ar jaunavīgo garu veido "Ego". Šos trīs ietērpus Ego patur arī Haosā. Tomēr laika saudējums ir liels, tādēļ mums jāmēģina izmantot visas dotās iespējas un nodzīvot savu dzīvi taisnīgi un labu darot. Tikai tā mēs sasniegsim, kas mums jāsasniedz, un iegūsim dziļu prieku un laimi.

13. vēstule

Sasniegsmes taka, zināšanu iegūšana tiesā kārtā un garīgā redze

I

1. Kas ir sestais prāts?
2. Aprakstiet garīgās redzes trīs pakāpes!
3. Raksturojiet pozitīvās garīgās redzes attīstību!
4. Kā iemanto negatīvo redzi un kādas ir tās launās sekas?
5. Kādā virzienā savas spējas jāattīsta okultistiem un mistikiem?

Sasniegsmes taka ir ceļš, pa kuru ejot mēs attīstām savu garīgo redzi un garīgos spēkus. Garīgo redzi bieži vion sauc par sesto prātu. Parasti mēs runājam tikai par pieciem prātiem, jo sestais atrodas snaudošā stāvoklī un attīstīts tikai dažiem. Bija reiz laiks, kad mums bija tikai četri prāti, vēl agrāk — tikai trīs utt. Ja cilvēki, kuriem ir attīstīts sestais prāts, stāsta par pasaulem, kurus mēs nevaram nogist, mēs uzskatām, ka viņu redzējumi ir tikai iedomu produkts.

Pirma pierādījumu, ka sestais prāts attīstās, mēs nojaušam jutīgumā pret augstāko pasaulu vibrācijām. Pie šīs grupas pieder vairums ezo-tērisko filozofiju studējušie. Vienkāršais fakts, ka viņi studē šo filozofiju, spēj atrast un izjust patiesību tajā, pierāda, ka viņi ir kļuvuši jutīgi pret augstāko pasaulu vibrācijām.

Sestais prāts jeb garīgā redze, kas mums sniedz tiesā kārtā zīpas par augstākajām pasaulem, ir trīskārtīgs.

Garīgās redzes zemākā pakāpe ir ēteriskā redze, ar kuras palīdzību mēs izjūtam ēterisko pasauli un būtnes, kas atrodas tajā (engelus un dabas garus). Ar ēterisko redzi mēs spējam redzēt cauri kermeniskajiem priekšmetiem un redzēt priekšmetus visās to daļās. Tas attiecās uz visām substancēm, izņemot stiklu, jo stikls nevada elektību. Tā ir interesanta sakarība — starp elektību, ēteri un ēterisko redzi, par ko ezotēriskajam skolniekam būtu jāpadomā.

Garīgās redzes otrā pakāpe ir gaišredzīha Sajūtu pasaule. Ar šo redzi mēs nojaušam Sajūtu pasauli un tur dzīvojošās būtnes. Sajūtu pasauli var uztvert arī ar gaišdzirdi. Tā dod iespēju dzirdēt tur dzīvojošo būtpu garīgās balsis.

Garīgās redzes trešā pakāpe lauj mums redzēt garīgās patiesības Domu pasaule. Šeit mēs saskaramies ar visu eksistējošo lietu pirmveidoliem. Pirmveidoli, kas ir dzīvas būtnes, runā uz mums un lauj sevi izzināt. Iegūtās zināšanas ir grūti logiski izklāstīt, ietvert mums zināmajos jēdzienos.

Garīgā redze var būt pozitīva un negatīva. Pozitīvo redzi attīsta ar epifīzes (čiekurveida dziedzera) un hipofīzes (glotu kermēpa) atmodināšanu, radošā (seksuālā) spēka uzkrāšanu un tā plūsmas novadīšanu uz smadzenēm. Ar attiecīgu vingrinājumu palīdzību liek vibrēt hipofīzei tā, ka tā maina virzienu uz augšu kājošajai seksuālo spēku plūsmai, lai tādā kārtā veidotu tiltu pāri atstarpei starp abiem dziedzkiem. Tādā veidā iegūst pozitīvo garīgo redzi, ko pārvalda griba.

Okultists attīsta vairāk savas iedabas intelektuālo pusī, nevis mistisko pusī. Mistikis attīsta savas iedabas "sirdi" jeb mistisko pusī vairāk nekā intelektuālo. Abi ir pozitīvas, garīgas dabas

attīstības veidi.

Attīstības negatīvais ceļš ir mediumisms, ko attīsta saules pinums un simpātiskā (gribai nepadotā) nervu sistēma, bet ne smadzenes un mugurkaula smadzepu sistēma. Mēdīja gaišredzība nav padota viņa gribas kontrolei. Tādēļ tas ir ļoti nepilnīgs redzes veids. Bez tam to nepastāv nākošajās dzīvēs, turpretim pozitīvā garīgā redze īstam okultistam un mistiķim saglabājas arī nākošajās inkarnācijās.

Okultistiem un mistiķiem ar laiku jāattīstās abejādi: sirdij un prātam jābūt vienādi attīstītiem. Bieži vien aspirants savā ceļā uz pozitīvās garīgās redzes attīstību iziet cauri negatīvajam medīja stāvoklim, lai gan nederbojas kā mēdijs.

Garīgo redzi un okultos spēkus var droši un pilnīgi attīstīt, tikai kalpojot cilvēcei. Ja mūsu attīstības motīvs ir savtīgs un kalpo tikai mūsu pašu evolūcijai, mēs atveram savu auru negatīvām būtnēm, kuras mums zemes dzīvē kalpos, sniedzot mums spēku un visu, ko vēlamies, bet kurām mums savukārt kādreiz būs jākalpo. Mums jāatmaksā līdz pēdējam sevi parādi, un, maksājot savus parādus, mēs varam tikt novilkti vislielākos pazemojuma dzīlumos.

14. vēstule

Sasniegsmes taka, zināšanu iegūšana tiešā kārtā un garīgā redze

II.

1. Kas jāievēro okultajam skolniekam, ejot sasniegsmes taku?
2. Kādēļ jāsaina novērošanas spējas?
3. Salīdziniet pozitīvo un negatīvo domāšanu!
4. Kādas ir bailu okultās sekas?
5. Aprakstiet drogu pielietošanas, skatienu fiksēšanas un negatīvu elpošanas vingrinājumu sekas!
6. Kā ir sasniedzamas garīgās zināšanas tiešā kārtā?

Aspiranta nesēji, ejot sasniegsmes taku, ir kļuvuši jūtīgi, pateicoties vingrinājumiem un skaidrajai dzīvei. Tāpēc viņem ir jābūt daudz uzmanīgākam nekā parastajai cilvēkam, javainās no iedomības, ne lepnības, no visāda veida juteklības, kas posta viņo instrumentus - nesējus daudz ātrāk nekā citiem.

Viens no pirmajiem vingrinājumiem, kas aspirantam jāapgūst, lai gūtu zināšanas tiešā kārtā, ir spēja asi, precīzi novērot jebkuru sīkumu. Parastais cilvēks bieži vien ap sevi daudz ko nepamana. Aspirantam jācenšas redzēt visu ap sevi ar lielu precizitāti, lai nerastos disharmonija starp apzinātiem faktiem un tiem, kas neapzināti ierakstās mūsu dzīvības ķermenī.

Vispirms mums jāattīsta koncentrācija un pozitīvā domāšana. Jākoncentrē intelekts vienā punktā, nelaujot domai novirzīties. Izklaidība izposta domu spēku, turpretī koncentrācija to rada. Negatīva domāšana atver mūsu auru nevēlamām būtnēm, un, ja mēs tāda veida domāšanu turpināsim pietiekami ilgi, šīs būtnes iegūs varu pār mums. Tāpēc katram jāvingrinās koncentrācijā.

Augstākie vingrinājumi ir - meditācija, kontemplācija un lūgšana. Ar šiem vingrinājumiem katrs pats var veidot pēc vēlēšanās sevū raksturu, - un raksturs ir Liktenis.

Bieži vien aspirants aizķevē savu attīstību raizējoties un bailojoties. Mīlestība izstumj visas bailes. Tūdēļ, ja mums ir tieksme bailoties, jāstiprina savi smalkākie nesēji ar mīlestību jebkura veidā, un mēs būsim pasargāti no bailēm. Tas ir vajadzīgs, iekams mēs attīstām savus okultos spēkus augstā pakāpē, jo, kamēr bailes nav mūsos uzveiktas, mūsu došanās uz neredzamajām pasaulem, atraujoties no fiziskā ķermepa, ir apdraudēta. Kamēr mēs vēl esam padoti bailēm, mēs līdz ar to esam padoti arī jauni domājošām būtnēm neredzamajās pasaulei. Vienkāršais fakts, ka mums ir bailes, norāda, ka mēs neesam spējīgi aizzargāties pret šīm būtnēm. Bailes tātad ir pirmsais lielais ienaidnieks, kas jāpārvar okultajam skolniekam.

Tie okulti skolnieki, kas cenšas attīstīt garīgo redzi ar drogu palīdzību, skatienu fiksēšanu kristālā vai negatīviem elpošanas vingrinājumiem, pakļauj sevi briesmām. Šiem vingrinājumiem ir negatīvs raksturs, un ar laiku to rezultāts ir slimība un apsēstība. Tie, kas nodarbojas ar šiem vingrinājumiem, atveras zemēkajai Sajūtu pasaulei

un tajā dzīvojošajām jaunajām būtnēm. Austrumu elpošanas vingrinājumi nav piemēroti rietumu zemju cilvēkam. Tie var radīt pat ārprātu un diloni. Mēs loti nopietni brīdinām savus skolniekus no šiem vingrinājumiem. Turpretī dzīla un higiēniska elpošana, neaizturot elpu un neelpojot tikai ar vienu nāsi, ir laba un ieteicama.

Skolniekiem jācenšas iegūt līdzsvaru trijās plāksnēs. Šo līdzsvaru raksturo - d o m u k o n c e n t r ā c i j a , s i r d s p r ā t a l i d z s v a r s un g a r ī g a i s s p ē k s . Bet, ja arī tas ir iegūts, kā arī otrā redze iegūta un ja mēs pat esam spējīgi savu ķermenī atstatāt apzināti, tad tomēr arī tad mēs vēl neesam visu zinoši. Mēs tikai esam gatavi sapemt savu tālāko audzināšanu garīgajās pasaules. Tad mums tur, tāpat kā Šeit, ilgā pacietīgā darbā un uzcītībā jāmācās pazīt savas jaunās apkārtnes problēmas. Viss, kas ir uzzināts garīgajās pasaules, ir jānodod logikas un cilvēka veselā saprāta pārbaudei. Ja tas neiztur pārbaudi, mums ir tiesības to vai nu noraidīt, vai vismaz tālāk pārbaudīt, iekams to pieņemam.

15. v ē s t u l e

L ü g š a n a - m a g i s k a p i e s a u k s m e

1. Kas vajadzīgs, lai mūsu lūgšanas pieklūtu Dievišķajai klātbūtnei?
2. Kādēļ lūgšanas vietai ir tik liela nozīme?
3. Kādas briesmas rada lūgšana, ja dzīvības kermenim rodas tiekums veidot paradumu?
4. Kādai jābūt mūsu lūgšanai?

DIEVS ir GAISMA, un pat vislielākie un vismodernākie teleskopi, kas sniedzas miljoniem jūdžu pasaules telpā, nav atraduši šīs GAISMAS robežas. Ja mums nebūtu acu nogist gaismas vibrācijas un ausu uztvert skapu vibrācijas, mēs zemes virsū būtu bezgalīgā tumsā un klusumā. Līdzīgā kārtā, lai sapemtu Dievišķo gaismu, kas vienīgi var apgaismot mūsu garīgo tumšību, un lai sadzirdētu Klusuma balsi, kas vienīgi var mūs vadīt, ir vajadzīgs, lai mēs attīstām savas garīgās ecis un ausis.

Lūgšana - īsta lūgšana ir viena no visvarenākajām un iedarbīgākajām metodēm, lai mēs panāktu iegremdi garīgajā gaismā un sevā dvēseles ķermēpa starojumu. Bet maldīgi būtu domāt, ka to var panākt tikai ar lūgšanu. Visai mūsu dzīvei - gan nomoda povadītai, gan miegā jābūt tieciņai uz šo gaismu. Cītādi mūsu lūgšana Dievišķajai klātbūtnei nekad nepiekļūs.

[Lūdz un strādā] - ir ezotēriskā pavēle, kas jāpilda visiem censopiem, citādi viņu panākumi būs niecīgi. Tas attiecas gan uz visvienkāršāko, gan uz tā saucamo garīgo darbu. Ja mēs būsim uzticīgi savam TĒVAM kā lielās, tā mazās lietās, pienāks brīdis, kas dos mums iespējas, par kuriem pat nesappojām.

Tāpat kā magnētiskā adata, ko uz brīdi ar ārēju spiedienu novirza uz ziemeliem, tūlit atgriežas savā dabiskajā stāvoklī, tikko spiediens ir mitējies, arī mums jāizkopj ilgošanās pēc sava TĒVA. Šī ilgošanās virzīs mūs domas uz VIŅU, kad savu darbu pasaule attiecīgajā dienā būsim pabeiguši un būsim brīvi sekot savām ilgām. Tad Viņa klātbūtnes gaisma un Viņa balss maigums mūs brīnišķīgi mēoīs un iepriecinās.

Ir ļoti svarīgi, kur mēs lūdzam. Kādēļ - tas bieži vien nav zināms pat ezotēriskajiem skolniekiem. Ikviena lūgšana, runāta vai nerunāta, ikvienna slavas dziesma un ikvienna Svēto rakstu latīšana, ja to izpilde tāds cilvēks, kas pareizi sagatavots, t.i., ja viņš lasīto dzīli izprot un pieņem un dzīvo saskapē ar to, - izsauc Gara izliašanu pār lūdzēju, kā arī pār lūgšanas vietu. Tādēļ kārtā ar laiku rodas noredzams dievnams ap redzamo celtni, un tas staro neissakāmā skaitumā, ja kāda svētsvinīga draudze tur supulcējas. Šī neredzamā celtne ir dzīva un vīrmo dievišķā spēkā un sniedz lielu palīdzību lūdzējam - nomierina satrauktās pasaules vibrācijas, kas strāvo lūdzēja aurā, un palīdz lūdzēja ilgām aizsniegt dievišķo mērygi. Tāda pielūgsmes vieta ir svarīga garīgajai augstmei, un tiem, kas var apmeklēt šādu svētnīcu, vajadzētu sēdēt vienā un tajā pašā vieta, jo tur iespiedušas viņu individuālās vibrācijas, tādēļ viņiem tur būs vislielākie panākumi.

Tādas vietas ir retas, jo īstai lūgšanai vajadzīga īsta svētnīca. Šo vietu nedrīkst skart nedz tērzēšana, nedz parastas sarunas, jo tās izposta svētsvinīgās vibrācijas. Balsīm tur jābūt kļusinātām un ķermēpa stāvoklim godbijīgam. Katram jāzina, ka viņš atrodas svētā vieta, un jāizturas saskapē ar to. Tādēļ neviena vieta, kas pieejama vispārīgajai publikai, neatbilst šim nolūkam. Lūgšanas spēks ievērojami pieaug ar katru lūdzēju. Šo pieaugsmi var salīdzināt ar geometrisko progresiju, ja lūdzēji ir pareizi noskapoti un apmācīti kopējai lūgšanai. Ja viņi tādi nav, var rasties pretēja reakcija. Kopējā lūgšanā iedarbību var

panakt, ja lūdzējus saista harmoniska horoskopa zīme. Ja vienas personas horoskopā kāda nelabvēlīga planēta atrodas otras personas ascendentā (t.i. otras personas lēcošajā zvaigznājā), tad šādi cilvēki kopējā lūgšanā never gūt labumu. Vipī var valdīt pār savām zvaigznēm un dzīvot saticībā, ja vīpi ir gājuši uz priekšu dvēseles attīstībā, un tomēr vīpiem trūkst vajadzīgās harmonijas, kas nepieciešama kopējai lūgšanai. Vienīgi iniciācija var nobidīt šo kavēkli.

Vīsa garīgā attīstība iesākas ar dzīvības kermenī. Tas blīvuma ziņā ir vistuvāk fiziskajam kermenim. Dzīvības kermenis ir paradumu nesējs. Paradumu pamatā ir atkārtojums. Ja atkārtojumi rada kādu paradumu, tad tas zināmā mērā klūst automātisks. Šī dzīvības kermena īpašība attiecībā uz lūgšanu ir gan laba, gan jauna. Šī nesēja ieraksts ēterā pamudina cilvēku uz lūgšanas svētbrīža ievērošanu noteiktos laikos arī tad, kad vīps ir zaudējis interesī par lūgšanu, tā ir kļuvusi automātiska noderbe, tukša čaula bez sature. Ja dzīvības kermenim nebūtu šīs paradumu veidojošās īpašības, cilvēks pamānītu, ka vēlēšanās uz lūgšanu tam zudusi, un vīps varētu to atkal atgūt un palikt. Tākā. Tāpēc cenzonām laiku pa laikam sevi rūpīgi jāpārbauda.

Ir divēji spārni, kas cilvēku lūgšanā nes. Šie spārni ir mīlestība un cenšanās. Bez tiem lūgšana nav nekas vairāk kā vārdu skaitīšana. Bet, ja lūgšana norit pareizi, tā ir visspēcīgākā metode dvēseles augsmei. (UZSMEI)

Lūgt leicīgas lietas ir melnā mafija, Kristus ir norādījis, kādas leicīgas lietas mēs drīkstam lūgt. — "Mūsu dienisko maizi dod mums šodien." — Pat ja mēs lūdzam garīgu svētību, mums jāuzmarams, ka neatīstīs savīgums, kas varētu izpostīt dvēseles augsmi. Visi svētie liecīna, ka vīgu mūžā bījušas tumšas dienas, kad dievišķā mīlestība paslēpj savu vaigu. Tādas dienas rada nospiestību. Tad mūsu mīlestības spēks un lielums ir izšķirīgs — vai mēs mīlam Dievu Vīpu paša dēļ vai tīkei tās lieglaimes dēļ, ko mēs izjūtam maigajā savienojumā ar Vīpu? Ja notiek pēdējais, tad mūsu mīlestība ir savīga. Dievs tādos gadījumos no mums novēršas, jo arī tā izpaužas Vīpa mīlestība un gādība — lai mēs izprastu savas klūdas.

Kādai tad jābūt mūsu lūgšanai? Nav jādomā, ka, tuvojoties savam Tēvam Debesīs, mums katrreiz ir kaut kas jāizlūdz. Ja mēs nesam Vīpam slavu un pateicību, mēs esam saskapā ar pievilksanas likumu. Tad mēs esam uzpēmīgi sepmēt jaunu mīlestības un gaismas ~~para~~ izliešanu, kas klājes mums pāri un tāVINĀ MŪS PIELŪGTĀJĀM IDEĀLIEM.

16. vēstule

Iniciācija

1. Aprakstiet fiziskās un garīgās evolūcijas ceļu!
2. Kādu darbu veic cilvēks fiziskajā dzīvē?
3. Kādu darbu veic cilvēks, dzīvojot neredzamajās pasaulei?
4. Kādās grupās iedala garīgi jūtīgus cilvēkus?
5. Kā var pātrināt garīgās attīstības procesu?
6. Aprakstiet iniciāciju!

Lai iegūtu skaidru izpratni par iniciācijas (iesvaidīšanas) butību un tās priekšnoteikumiem, skolniekam ir stingri jāiegaujē, ka visa cilvēce lēnām iet uz priekšu evolūcijas ceļā un tādēļ tā gandrīz nemēnot sasniedz augstāku apzinātības stāvokli.

Evolūcijas ceļš, ja mēs to aplūkojam tikai fiziskajā plāksnē, ir spirāle, bet, ja mēs tajā veramies, izejot gan no fiziskās, gan garīgās plāksnes, tā līdzinās lemniskatei jeb figūrai "8". Figūrei "8" ir divi apļi, kas savienojas viduspunktē. Tiepemsim, ka šie apļi simbolizē nemirstīgo garu - attīstībā esošo Ego. Viens no apļiem nozīmē dzīvi fiziskajā pasaulei, sākot ar dzīmēnu līdz nāvei. Šajā laikā attīstībā esošais Ego ar katu savu rīcību sēj sēklu, no kurās viņam būtu jāiegūst zināms pieredzes daudzums. Kā, sējot tīrūmā, zaudējam to sēklu, kas krīt akmenājā vai ērkšķos, tārī labvēlīgo iespēju sēkla var panikt, ja mēs atstājam zemi neapstrādātu, un tad dzīve būs neauglīga. Un otrādi - kā uzcītība un rūpība daudzkārt pavairo mūsu dārza auglīgumu, tā vērtīgi nodzīvota dzīve un tajā gūtēs pieredzes dos mums vēl bezgātakas izredzes nākamībā.

Kad mūsu eksistences objektīvais darbs ir veikts un norietējušas darbīgās dienas, attīstībā esošais Ego iesāk asimilācijas subjektīvo darbu neredzamajās pasaulei laikā starp nāvi un jauno piedzimšanu. Šo dzīves periodu simbolizē figūras "8" otrs aplis. Ja attīstībā esošais Ego sasniedz lemniskates viduspunktu, kas šķir fizisko pasauli no garīgajām, tas nes sev līdzi visu to spēju un dotumu krājumu, ko tas ir ieguvis agrākajās dzīvēs un kuru, vadoties no paša gribas, tas varēs izlietot nākošajās dzīvēs vai arī laut visam panikti.

Dvēseles augsme atkarīga no tā, kā attīstībā esošais Ego izlieto savas dotības. Ja tas daudzās dzīvēs apmierina tikai savu zemāko iedabu, dzīvo vienīgi ēšanai, dzeršanai un līksmošanai vai arī velīgi pavada savu dzīvi metafiziskos prātojumos par Dievu un Dabu, piesardzīgi atturēdamies no visiem it kā "nevajadzīgajiem" darbiem, tāds Ego polēnām atpaliek. Darbīgākie un progresīvākie Ego stiegsies pa priekšu.

Evolūcijas procesā iegūtā dvēseles augsme prasa darbošanos fiziskajā dzīvē.

Garīgi jūtīgus cilvēkus pēc rakstura atšķirības var iedalīt divās grupās.

Firmās grupas cilvēki, vadoties no mīlestības uz Kristu, vienkārši seko savai sirdsbalsīj. Mīlestībā viji kalpo saviem tuvākajiem. Sajā grupā ir brīnišķīgi cilvēki, kas ir mīlestības pākās ciešanu pilnajā pasaulei. Vipus nekad nevada savīgi noluki, un viji vienmēr gatavi upurēt savas ērtības citu labā.

Otrajā grupā ietilpst ošo cilvēku galvenā pazīme ir prāts. Lai šiem cilvēkiem palīdzētu iegūt atziņas, jau senatnē nodibinātas

mīstēriju skolas, kas centās atbildēt uz vīpu jautājumiem par cilvēce izcelšanos un nākotni.

Cilvēka zemes dzīve ir veltīta sēšanai, bet pēcnāves eksistence - atkārtojumam un dvēseles substances asimilešanai garā. Šo apmēram 1000 gadu garo ciklu var ievērojami saīsināt, ja cilvēks vakaros pirmi emigāanas pārdomā par savām dienas gaitām un darbu un savā apziņā uzņem visu vērtīgo kā derīgu dvēseles spēku. Veicot rūpīgi šos vingrijumus un pārdzīvojot ikkātras dienas grēkus, cilvēks var tos izdzēst un katru dienu sākt jaunu dzīvi ar pavairotu dvēseles spēku. Tikai tādējādi mēs patiesām pārdzīvojam pēcnāves eksistenci un tuvojamies iniciācijai. Ja skolnieks to būs labi pārdomājis, vīps izpratīs analogiju starp evolūcijas gara ripkojumu un īsajiem ripkojumiem jeb pakāpēm, ko lieto sagatavošanās takā. Ir jāsaprot, ka neviens nevar otru vietā paveikt šo darbu un panākt dvēseles augsmi, tāpat kā nevar otru vietā pieņemt fiziskā barību, lai panāktu fiziskā ķermēga uzturētanu un augšanu. Ja mūsos nebūs vajadzīgais dvēseles spēks iniciācijai, neviens mūs nevarēs iniciēt.

Ja tevi ir tāds spēks, tad tu stāvi pie sliekšpa, kur tevi novedusi tava paša senšanās. Tad ar tiesībām tu vari lūgt iniciāciju. Neviens neiedrošināsies to apstrīdēt vai tev to liegt. Ja tevi nav tāda spēķa, tu nevari iniciāciju pat pēc miljoniem nepiikt.

Spīgti, ja spīgkti iegrayēsim savā apziņā, ka iniciācija now ērēja ceremonija, bet iekšēja pieredze, kas māca, kā var izlietot iekšējo uzkrito spēku, kāc iegūts, dzīvojot skaidru kalpošanas dzīvi.

17. vēstule

Filozofu akmens

1. Kāda ir radišanas spēka divkāršā izpausme?
2. Kāda ir sāls, sēra, dzīvsudraba un "azoth'a" okultā nozīme?
3. Ko alkīmīki uzskatīja par apziņas kausējamo trauku?
4. Kāda substance piepilda mugurkaula smadzenes?
5. Kāda ir atšķirība starp stādīem, cilvēkiem un dieviem?
6. Kas ir "elixir vitae" — dzīvības eliksīrs?
7. Kas ir "filozofu akmens" un kā to darīne?

Radišanas spēks, ko Dievs pielieto Saules sistēmas ~~zemes~~ veidošanai, un spēks, ko lieto dievišķas hierarhijas, lai darinātu zemāko valstu fiziskos ķermepus, pār kuriem viena viņu dela valde kā grupu gari, izpaužas divējādi — kā grība un iztēles spēks. Tas ir tas pats kā savienotais vīrišķais un sievišķais spēks, kura rezultāts ir cilvēka ķermepa radišana. Agrākos laikos cilvēks bija biseksuāls — vīrišķīgs-sievišķīgs, un tādēļ viņš bija spōjīgs turpināt savu seju bez otra palīdzības.

Radišanas procesos ir sevišķi piešķirties trīs hierarhijas — apgeli no Vēnecas, Merkura iemītnieki un Luciferā gari no Marsa. Alkīmīki pielīdzināja Vēnesei apgeli, kas pārvalda sāļo ģuru, sāls elementam, Luciferā garus no Marsa — sēra elementam un Merkura iemītniekus — dzīvsudraba elementam. Viņi lietoja šo simboliku pēc tam, ka cilvēkās neiecīstības dēļ, kas padarīja bīstamu tādu mēslību izplatīšanu, kura nepiekļāvās ortodoksālajai baznīcāi, un pēc tam tādēļ, ka cilvēcības visumā vēl nebija nobriedusi pieņemt patiesības, ko pauða viņu filozofija. Viņi runāja arī par ceturtu elementu — azoth'u ("visu ietveršais"). Teiktais attiecas uz to, kas mums ir zināms kā Neptūna-Merkura oktāvas garīgais stars, t.i., uz garīgā spēka sublimēto esenci.

Alkīmīki zināja, ka cilvēka morālē un fiziskā iedabā Luciferā geru iegravēto kaislību dēļ kļuvusi mežonīga un rupja un ka tāpēc nepieciešams destilācijas process, lai atdalītu šīs ipašības un paceltu cilvēku varenajās augstēs, kur gara spožumu neaptumšos vairs rupjais ģerbs, kas to tagad apslēpj. Tādēļ viņi uzskatīja ķermenī par laboratoriju un runāja par garīgiem procesiem īmiskos terminos. Viņi novēroja, ka šie procesi sākēs mugurkaula smadzenēs un ka tur ir to īpašais darbības laiks. Mugurkaula smadzenes ir starplocekļi starp abiem radišanas orgāniem — starp smadzenēm un dzimumorgāniem. Mugurkaula smadzenes alkīmīji uzskatīja par apciņos kārtējais trauku. Tācīc viņu uzskatiem nervu sistēmas simpātiskajā daļā, kas pārvalda organismā funkācijas, sevišķi rosiģi ir Vēnesei apgeli, un tādēļ viņi šo daļu pielīdzināja sāls elementam. To kustības nervu daļu, kas izlieto ķermenī uzkrāto barības dināmisko energiju, pārvalda Marsa Luciferā gari, un tādēļ alkīmīki šo daļu nosauca par "sēru". Atlikušo trešo daļu viņi nosauca par "dzīvsudrabu", jo nervu darbības radītās sajūtas esot padotas Merkura garīgo būtņu vadībai.

Alkīmīki domāja, ka mugurkaula smadzenes, pretēji anatomu uzskaņiem, pildītas nevis ar ūjīdrumu, bet ar tvaikveidīgu gāzi, kas var sabiezēt ārējās atmosfēras ietekmē. Ieteicoties gara vibrāciju kāpināšanai, šī gāze var tādā mērā pērkarsēties, ka tā klūst par spožu, sterzojošu ugumi — par skaidrošanas un atdzīmšanas ugumi. Šis laiks ir padots lielajai garīgajai Neptūna hierarhijai, un to alkīmīki nosauca par azoth'u.

Šī garīgā uguns nav vienāda visos cilvēkos, tā visiem arī nestaro vienādi. Tās stāvoklis atkarīgs no cilvēka garīgās attīstības.

Anatomiski cilvēks pieder pie dzīvnieku valsts. Evolūcijas kāpnēs zemēk par dzīvnieku valsti atrodas stādi. Tie ir skaidri un nevainīgi, tie nepazīst kaisli, un viens vīpu radīšanas spēks ir vērsts augšup - pretī gaismai, kur tas izpaužas prieka un skaistuma veidojumā - ziedā. Bet stādīem nav intelekta, nav ārējās pasaules apzīpas, tiem trūkst gribas brīvi rīkoties, bez tam - tie spēj radīt tikai fiziskajā pasaulei.

Virs cilvēka evolūcijas kāpnēs atrodas dievi - radītāji fiziskajā un mentālajās pasaules. Arī vīpi ir skaidri, tāpat kā stādi, jo viens vīpu radīšanas spēks ir vērsts augšup. Vīpi zina ir labo, ir ļauno, bet dara arvien labo - pēc pašu brīvas izvēles.

Starp dieviem un stādu valsti stāv cilvēks - būtnē, apveltīta ar intelektu, radīšanas spēku un brīvu gribu to izlietot labiem vai ļauniem mērķiem. Patlaban cilvēku tomēr pārvalda Lucifera garu iedvesmē kaisle, un vīpē savā radīšanas spēka vienu pusē vērš lejup no gaismas, lai apmierinātu savus jutekļus.

Mums pieder radīšanas spēks kā fiziskajā, tā garīgajā pasaulei un brīva griba to vadīt. Otra mūsu radošā spēka puse kāpj uz augšu. Ja gribam klūt dievieni līdzīgi, mums jāmācās vērst augšup visu savu radošo enerģiju.

Mēs fiziski reiz bijām biseksuālas būtnes, tāpat kā stādi, un mums bija spējas radīt iz mums pašiem. Mūsu tagadējais unisexuālais stāvoklis ir tikai evolūcijas pagaidu fāze. Mēs nākotnē vērsīsim augšup visu savu radošo spēku, lai garīgi atkal klūtu par biseksuālām būtnēm un līdz ar to iegūtu spējas objektivizēt savas idejas un izrunāt dzīvo vārdus, kas tām piešķir dzīvību un liek tām vibrēt dzīvības spēkā. Šis dižkāršais radīšanas spēks, ko tādējādi pauž mūsu smadzenes un runas orgāns - gāmurs, ir tā saucamais dzīvības eliksīrs (elixir vitae), kas izriet no garīgi biseksuāla filozofa - "dzīvā akmens".

Alķīmiskais ieliesmināšanas process noris mugurkaula smadzenēs, kur atrodas "sāls", "sērs", "dzīvsudrabs" un "azoth's". Augstas un cēlas domas, pārdomas par garīgām lietām un tuvāku mīlestība ikdienas dzīvē ierosina tās uz baltkvēli.

Radišanas spēka otra daļa, kas tādā kārtā virzīta uz augšu pa mugurkaula smadzenēm, ir mugurkaula garīgā uguns - gudrības ēkska. Palēnām tā kāpj vienīgi augstāk un augstāk, un, ja šī garīgā uguns sasniedz hipofizi (smadzepu piedēkli) un epifizi (čiekurveida dziedzeri), tā liek tām vibrēt, atverot garīgās pasaules, un padara cilvēku spējīgu runāt ar dievieniem. Tad šī garīgā uguns staro visos virzienos, iespiežas visā īermenī un tā auriskajā atmosfērā. Cilvēks ir tapis par dzīvu akmensi, kura spožums pārsniedz dimenta un rubīna spožumu. Tad vīpē ir "filozofa akmens".